לקט פזמוני הקבוצה

קיבוץ בארי

תשרי תשל"ח

לקט פזמוני־הקבוצה.
ואכן — רק לקט. היו פזמונים לשעתם — נכתבו, הושרו, נשמעו ונעלמו. לא כבשו את הלב, לא נקלטו בזכרון. כאותו קקיון של יונה. והיו פזמונים בחג ומועד — בר־מצוה, חתונה, פורים, חג המחזור — שהיו צריכים להכלל בלקט — אולם, בעוונותינו, איש לא טרח לשמור, ולו רק עותק אחד.
מה שלפנינו — בעיקר בזכותו של בוריס. לפעמים הטיוטה עצמה, שבקושי ניתן לקרוא את הכתוב. ולרוב — דפים מודפסים, שבוריס שקד בקפדנות לאספם ולשמרם בתוך מגירתו.
ועזרו לי כל מיני "מגידים", שזכרו: חבר זה או חברה זו כתבו בשעתם וראוי למצאם. מצאנו את החומר, כמובן, לא אצלם, אלא, שוב, אצל חבר ששקד לשמרם לעת מצוא.
אין בכוונת הלקט להיות היסטוריה. אולם מי שירצה, ביום מן הימים, לחוש את דופק החיים של חברתנו, את אשר עבר עליה, אפיזודות ומאורעות — אין ספק שיבוא גם אל הלקט הזה. שכן, הפזמונים, ברובם, כתובים בלשון ההומור והסטירה. וכמו הקריקטורה הקולעת — הם משמשים ראי־נאמן ביותר לחיי היחיד ולחיי הקולקטיב כאחד.
רצינו וקוינו, שהלקט יראה אור במסגרת הפרסומים, שיופיעו לכבוד מסיבות חג ה־30, בחודש תשרי. ואולם אנו עוד שרויים באוירת־החג ונהנים מבושמו המרענן והמרומם. נראה, לכן, את הלקט כשייך ומשתלב בתמונה הכללית — חג ה־30 לעלית קבוץ בארי להתנחלות באדמות נחאביר, במסגרת י"א הנקודות שעלו במוצאי יום הכיפורים תש"ז.

אהרן
בארי, תשרי תשל"ח, אוקטובר 1977

לקט פזמוני הקבוצה

קיבוץ בארי
תשרי תשל"ח

שירי להקת העץ –
פזמונים לחתונות

...בתחילה היינו כולנו רווקים
ורווקות צעירים, ומישהו קבע
שרווק הינו – קרש. לאחר מכן, צמח ההמנון,
הוא המנון הקרש ומצד שני – החתונות החלו
לבוא בזו אחר זו.
לכל זוג חדש הושר הפזמון המוקדש
רק לו ועם הפזמונים – הלהקות למיניהן.
הראשונה – להקת העץ (כולה קרשים) ;
ולאחריה, להקת פורגי אנד בס,
להקת "הכובע האדום", ועוד. אך לכולן
מטרה אחת : קצת לעקוץ, ולהרבות
השמחה במעוננו.

המנון הקרש

מלים: בוריס
לפי לחן של "הורה אין דבר"

עורה נא התאושש
בחור אל תתיאש
להקת העץ פה נקים.
אם גם רוק הנך
אין זה כל כך נורא
קרש מעתה יהיה שמך.
ראו עיניך בחורה מלאת חן
את עיניך נא עצום מיד
כי גורלך להשאר רוק זקן
מני אז ועדי עד.
ואם כלונס ארוך הנך
או בול עץ רחב מידה,
עורה נא עורה מהרה התאוששה.
כי על כל דרך בחורות לך אורבות
ראה הזהר בידיהן פן תפולה.
קרש כל חייך לחם צר,
קרש כל חייך קוץ דרדר
קרש כל חייך רק . . . מחר.
אם קרש הנך אין דבר אין דבר.

מוקדש לרווקים באשר הם,
מעוז־חיים, 1943

דודה הגידי לנו כן

מלים: בוריס
לפי לחן מתיאטרון המטאטא

הביטי אל פנינו
וראי נא את עוונינו
כולנו חבר רווקים זקנים, נים נים
אך בלבנו פנימה
הציצי וראי נא
עוד צעירה נפשנו בשנים, נים נים.

דודה הגידי לנו כן
אנו רוצים להתחתן
לא נוכל יותר לסבול
עד אושרנו הגדול
דודה — הגידי לנו כן!

רווק צעיר הייתי
חיים טובים ראיתי
ורק להתחתן הלב נמשך, שך שך
הוי ארץ ורקיע
יום כלולותי הגיע
נפלתי מן הפחת אל הפח, פח.

דודה הגידי לנו כן
אנו רוצים להתחתן
אם תגידי כן או לא
נתחתן בין כה וכה
דודה — הגידי לנו כן.

משירי להקת העץ
גדרה, 1946

משירי להקת העץ

מלים: פרול, בוריס
לפי לחנים שונים

•

פרחי אביב נפתחו.
נצא לטייל באחו.
הוי, בחורה יצאה לה, לטייל
לבד בחורשה.
ראו ראו, כמה היא יפה!
ראו; ראו, כמה היא נחמדה!
ראו, ראו, כמה היא מקסימה!

•

הו, תנו לי ואגש ראשון,
תנו רק לי, תנו רק לי.
כי רכשתי שפע נסיון,
כבר רבות בנות עזבו אותי.
ידידי, אל תדבר שטויות,
סור מכאן, סור מכאן!
בענינים של בחורות יפות —
רק אני הוא, פה, המהימן.

•

רווק זקן אני הייתי,
כל הימים ב"בארות".
ועתה, אותך ראיתי —
התחלתי בך לתלות תקוות.

תני לי, הוי תני לי,
תני לי את ידך!
הבה, הוי הבה,
הבה אחבקך!
הוי, הוי הנני כולי שיכור,
התאהבתי —
ואותי מי יעצ'ר...

•

אני בחור אינטלגנטי.
אני אדם מאוד משכיל.
אך, מזלי הרע גרם לי,
שאין בחורה, אשר אותי תציל.

אל תדבר בקול דרמטי,
ואל תהיה כל כך עדין.
אני מאמל'ה שמעתי:
לקרשים, בתי, אסור להאמין.

רנה, לא לא — אני אינני קרש.
רנה, אינני עץ מן הפשוטים.
רנה, אתמול שחקתי כדורגל,
ושמי מופיע יום יום בכל העתונים.

•

אני גדליה רבע איש —
אבל אני שמח.
אין בחורות, זה עסק ביש —
ובכל זאת לא אתיפח.
קצת סבלנות — אומרים לי ידידי,
אני להם שומע.
אבל עד אנה? עד מתי?
זאת אלוהים יודע.

— שקט מה זה? איזו הפתעה!
— נערה הופיעה
הזדמנות כמוה לא היתה
גם שעתי הגיעה.
הלו קיטי! עסק עסקים. הזדרז! קחנה!
לא בכל יום יופיע הג פורים,
רגע — והיא איננה.

שמעי נא ילדונת כמלכה־אסתר,
עם תלתלי נחושת,
את לבבי — רק לך אני מוסר,
תני את ידך בלי בושת.
כי בשבילך אבנה ארמון פאר —
וגנים סביב לו.
ובתוכו תשבי — מלכה אסתר —
ותנגני על רדיו.

אופרטה לתזמונות הראשונות בגדרה
גדרה. 1946

הנהג

מלים: בוריס
לפי לחן מלהקת "הגלגל" (אגד)

הנהג, הוא תמיד רוכב
הן דבר זה לכל ידוע.
הנהג, הוא תמיד רוכב —
אין גם צורך לשאול מדוע.

כי נהג הוא יחסן ונפוח,
ואפו מזדקר לשחקים.
עת ירכב על הכביש הפתוח,
בשעת הטיסה בדרכים.

וספור לדוגמא נספר —
אגדה מסביב כבר נרקמת
על חובב נהגות,
שהתחיל בלמוד,
במכונית של הקרן קיימת.

הוא החל בהלוך הרביעי,
מכשולים הוא דלג ולא שח.
אך עשרים בחורים,
בעלי השרירים,
משכו אותו למוסך.

ומאז התפרסם ברבים:
בקבוץ אין רוצים חובבים!
הוא יצא אל הקורס,
ולמד, לא בכדי,
להיות ל... חבלן מקצועי.

יום אחד, בשעות בין הערבים,
זחלה מכונית עמוסה.
רך עמדה, ועם רדת הליל,
הוזעקו תורנים לפריקה

עם השחר היא קמה, הפליגה.
איש אינו משער כלל לאן.
רק אחת, זאת נדע,
מדברי המתיקה,
נשאר חצי המטען.

למחרת, נכנסה לחצר
מכונית, עגולת גלגלים.
היא יצאה במהירות,
על כנפיה קשוט,
נישא — כשני פנסים.

ומאז, נרכשו המניות
ידידנו נכסף להיות
חבר קואופרטיב
ונהג לדוגמא.
התבינו, עתה, משום מה?

כי הנהג הוא תמיד רוכב...

לחת'נתם של גדעון וצפרירה
בארי, 1955

ציפ

מלים: בוריס
לפי לחן מהציזבטרון

אי מזה לכאן הגיעה
עם חיוך על הפנים
ובקול ערב השמיעה
את שירת אווה מריה
כזמרת רצינית (2)

לבריאות היתה כסמל
והכוח בשרירים
אך בצה"ל זה אחרת
מתאימה ומה מוכשרת
להיות כף־למדית.

ציפ אצלנו מפקדת
בתפקיד קצינת בישול
לידה ניצב הצוות
על גבי כולם רוכבת
השמרו רעי מציפ.

מרעב כמעט גוועת
או נתקפת בשלשול
ומקרה הוא ושבעת
טעמה לך בטטה
תנו תודה רעי לציפ.

יום אחד מרק מלוח
שוב עורר את החשד
ועתה לכל ידוע
כל זאת למה ומדוע
זאת היתה אהבה

המאושר הנהו גבר
שנקטף מתוך הלול
היא שתלה אותו בחדר
וקראה אותו לסדר
את ידו הוא כבר נקע.

ציפ ציפ ציפ ציפ ציפי ציפי
לדבר אל נא תוסיפי
כשאת ממול עוברת
כל הארץ מסתחררת
מכוכב ועד ירח
שמך בלבד כה משגע.

לחתונתם של לידיה ואליעזר
באר, 1955

פורגי אנד בס

מלים: בוריס
לחן עממי

הקשיבו נא חבריא לאשר קרה
לבתנו בסי הצעירה,
זה פורגי בן החמד לבה צודד,
הוא בן שלושים, היא בת י"ח.

אך בימינו גיל הוא יחסי
אם נפש צעירה בגוף בריא,
הגיל הממוצע החל פוחת,
לבן שלושים ובת י"ח.

פורגי שוב ניצב בין הצעירים,
פורגי משתתף במרוץ שליחים,
וכל עוד רוחו בו, הוא רץ ומתנדנד
הוא בן שלושים, היא בת י"ח.

כשבסלה הקטנה הלכה לגן,
פורגי אז היה כבר דון ג'ואן.
עתה, שניהם גדלו למופת,
הוא בן שלושים, היא בת י"ח.

בסלה הקטנה שקטה מאוד,
אך ממרחק של ד' על ד' אמות
ובשעת רצון... הכר פתאום נוחת
על בן שלושים מבת י"ח.

בסי כבר רכשה לה השקפת עולם,
בסי כבר נהיתה לבת אדם.
אך פורגי עדיין מפוליטיקה פוחד,
הוא בן שלושים, היא בת י"ח.

כשפורגי עוד היה רווק עליז,
על הבנות להביט כלל לא העיז,
עתה, כבלים על ידיו עונד,
הוא בן שלושים, היא בת י"ח.

לחתונתם של דן ועתליה
באר, 1955

●

מלים: בוריס
לחן עממי

קומץ חלוצים ירדו לנגב
להפרות כל ניר ורגב
ונדחק לפני כולם
צועד אחד בראש מורם
יצחקי...
במחנה הבריטי ראשון הופיע
ידו בכל אשר תגיע
אך הוא בא וקרב נטוש
למען הלאמת הרכוש
יצחקי...
התכנסו יחדיו כל יודעי הזמר
במרחץ — רינת אין גמר
ופתאום ניתך בזעם
גשם אבנים כרעם
יצחקי...
בא פקיד שמן ויזמה שופע
ליעור דרוש נוטע
התנהל דיון בכובד
עד אשר מצאו הכתובת
יצחקי...
חיש אלפי סנדות ...א נתקעו
כל מקל, מכרה זהב הוא
אך שאלו כל איש ונער
אי דובים ואי היער.
ו־או

גם שחורי מרוקו עושים שמח
קזבלן שם מתרתח
קם יצחקי בלי כל נדר
הוא כבר שם ישליט הסדר
ו־או
במרכז פריז במשרד הקרת
עוד פטנט נרשם בחרט
איך באמצעות הדואר
התאהב ביפת תואר

ועתה לסוף יבורכו השניים
אזרו חילים שנסו מתניים
מקום בו שמש לא זורחת
תנצנץ לה הקרחת
יצחקי איש נפלא.

לחתונתם של שלומית ואהרן
באר, 1955

מוטי

מלים: בוריס
לפי לחן מהצ'יובטרון

אני זוכר עוד איך שמוטי בא אלינו.
עם הזקן ? — לא, עם קרחת מכוסה.
אכן, אמרנו, זהו גבר בשבילנו,
כי מוטי זה, מומחה גדול להנדסה.

על כן מיד על החשמל נבחר למלך
ומיני אז על סביבותיו הנו מושל.
ואם תרד, בבוא היום, לנגב — הלך,
ראה חלילה לא להתחשמל.

מוטי, מוטי, מוטי.
זה לא סתם בחור אידיוטי.
קומקומים הוא יתקן, יתקן.
לזר לגשת לא יתן, לא יתן.
מוטי נשרפו מוטורים,
וחוטי חשמל קרועים !
אך למוטי האהוב,
שום דבר אינו חשוב
והלב ממש נצבט
אך למוטי לא איכפת.
אך למוטי לא איכפת.

השנים עברו הלפו ולא חזרו.
ידידנו מוטי כבר חכם ותיק.
את כתביהם של מרכס ולנין כבר למד הוא,
ורבעונים של כלכלה שמורים בתיק.

הן לא אהת אותו ניסתה לצוד ברשת,
אך מוטי, את כולן למים — הוא הפך.
מאז כמוהו אין שרברב בשום יבשת,
כי מוטי זה הריהו איש מן הפלמ"ח.

מוטי, מוטי, מוטי.
זה לא סתם בחור אידיוטי.
צנורות הוא יתקן, יתקן.
לזר לגשת לא יתן, לא יתן.
מוטי, נפסקו המים,
ואזל קיטור בדוד.
אך למוטי האהוב,
שום דבר אינו חשוב
והלב ממש נצבט
אך למוטי לא איכפת.
אך למוטי לא איכפת.

יום אחד בבוקר צח, נשבר הקרח.
אכן, גם מוטי ידידנו — התאהב.
היתה זו צעירונת ותמימה כפרח
אשר בשקט, כך מילאה לו את הלב.

אז גם המים, גם חשמל הושמו הצידה.
והספרים הוצאו מיד... מן הארון.
בארץ הנכר כבר מחכה הרבי.
ובנמל, בלוד — האוירון.

מוטי, מוטי, מוטי.
זה לא סתם בחור אידיוטי.
סוף כל סוף הוא מתחתן, מתחתן.
לזר לגשת, לא יתן, לא יתן.
יש למוטי חוש לצדק,
מתחתן רק בין כושים.
כי למוטי האהוב,
כל דבר עכשיו חשוב
החופה תהיה כדת
כי למוטי כבר איכפת.
כי למוטי כבר איכפת.

לחתונתם של שלומה ומוטי
בארי, 1962

החופש תם

מלים: בוריס
לפי לחן מהצ'יזבטרון

אריה צעיר ועז שיחר לטרף,
את מרחבי עולם יצא לתור.
רעמתו ברוח מתבדרת.
שומר נפשו ממנו חיש יסור.

טייל, טייל ביער בחדרה,
רצה למלך על כולם להיות;
וכשעבר בשער בית־הספר,
הרגיש עצמו כמו בגן־חיות.

החופש תם, יצא לדרך,
ה"כיף" עשה כמו חול.
יכול היה כך לכייף בלי הדף.
אבל אף פעם לא הספיק הכל.

שלוש שנים חלפו ונעלמו,
שלוש שנים את חתיתו הפיל.
להד שאגותיו שקטו־נדמו,
הציפורים — ברעד ובחיל.

עד יום אחד בשעות בין־הערביים,
ארבה לו לביאה קטיה בצד,
וכשניסה לחמוק מתוך היער
אז במלכודת האריה נלכד.

החופש תם, יצא לדרך...

לחופש אז יצאו להם השניים,
מאחריהם אף לא נותרו עקבות.
במערב קדרו פני השמיים,
עמד אז מיותם — גן־החיות.

החופש תם הביתה כבר הגיעו.
סוף לנדודים, חזרו הם אל הכלוב.
ועוד יגיע יום, הן לא רחוק הוא.
סביבם גורי כפירים יתרוצצו.

החופש תם, חזרו מדרך,
ו"כיף" עשו כמו חול.
יכלו אף הם כך לכייף בלי הדף,
אבל אף פעם אין להספיק הכל.

לחת"נתם של נאוה ומיגלה
בארי, 1962

חלום קיבוץ

מלים: רבקל'ה
לפי לחן שיר התופסת

עת במושב חלום־קיבוץ חלמנו —
משק למופת להקים.
כמו בכל משחק — כל ילד מאתנו,
השתתף בכל המשחקים.

זה שיחק את הרפתן, המבשלת, החצרן.
אך עם ערב — עת הלילה פנימה,
אור חשמל זה אך כבה,
נער־נער אז קיווה —
לשחק משחק של אבא־אמא.

המשחק, הזה לכל ידוע
ובדור לכל, בוודאי.
את התוצאות ראינו השבוע,
ואומרים שזה היה כדאי.

כי, למרות שהשכנים, כל אחד מהמשקים,
חברתם סיסמה הרימה:
קודם כל בסס המשק!
ועצור קצת את החשק
לשחק משחק של אבא־אמא!

הם צברו רכוש וביססו המשק.
נרתמו בעוז לעולם.
ובנינו כבר יוצאים לתפוש הנשק.
גם ברכוש — עלינו על כולם.

נא היכונו להחליף
המשחק מבלי לריב.
ותפקיד חדש נרימה —
כי חיילת וחייל,
כבר הבינו את הכלל,
משחקים גם הם.. באבא־אמא.

מוקדש לבני המשק הראשונים
שבאו בברית הנשואין
בארי, 1964

פזמון לחתונה

מלים: בוריס
לחן עממי מזרחי

יש קמח — יש תורה
יש תורה — יש ספרים
יש ספרים — יש תולעים
יש תולעים — אין קמח.

אין קמח — אין תורה
אין תורה — אין ספרים
אין ספרים — אין תולעים
אין תולעים — יש קמח!

יש כוח — יש עבודה
יש עבודה — יש כסף
יש כסף — יש אישה
יש אישה — אין כוח.

אין כוח — אין עבודה
אין עבודה — אין כסף
אין כסף — אין אישה
אין אישה — יש כוח!

יש פיגורה — יש מחזרים
יש מחזרים — יש בילויים
יש בילויים — יש ילדים
יש ילדים — אין פיגורה.

אין פיגורה — אין מחזרים
אין מחזרים — אין בילויים
אין בילויים — אין ילדים
אין ילדים — יש פיגורה!

יש שמחה — יש אהבה
יש אהבה — יש חתונה
יש חתונה — יש חותנת
יש חותנת — אין שמחה.

אין שמחה — אין אהבה
אין אהבה — אין חתונה
אין חתונה — אין חותנת
אין חותנת — יש שמחה!

בארי, 1966

הרווקים בלילה

מלים: בוריס
לפי לחן "איזה לילה"

אנחנו חבר רוקים מן המנין
בענפים כבר הסתדרנו מצוין
בכל סוגי הרכב יש לנו ענין
הו, כך נטיילה.

כי בביתנו החיים כה עצובים
על כן נצא לשוט על כביש האוהבים
כי מרחוק רומזים לנו הכוכבים
הו, איזה לילה . . .
איזה לילה . . .

היום לכל רוק ישנה כבר חתיכה
והיא יושבת בביתה ומחכה,
בבית־גוברין, גן־שמואל או בראש ניקרה
ועוד לא די לה.

מיהו שיבין לנפש הרוק
אם הוא נכסף לאהובה שבמרחק
אליה הוא מוכן לטוס כמו ברק,
כן, עוד הלילה . . .
איזה לילה . . .

יש לנו רוק — לא יסולא בפז;
מתחומה של בארי איננו זז.
להטלטל כך בדרכים אינו נחפז,
כך, סתם בלילה.

על חברתו החמודה הוא לא שואל
אם היא רוצה, תואיל לכאן להתגלגל,
לנסיעה תדאג משטרת ישראל,
כן, גם בלילה . . .
איזה לילה . . .

לחתונות
בארי, 1968

הכובע האדום

מלים: בוריס
לפי לחן "הסלע האדום"

אם יש עוד מי אותנו לא מכיר,
במרחבי הנגב ודרום.
יקשיב לקול הזמר והשיר,
מפי חובשי הכובע האדום.
הי, הכובע האדום, האדום.

ישנו אחד — חובש מגבעת־קש,
יגן ראשו משמש ומחום.
לנפוליון הכובע משולש,
אך כובענו הוא תמיד אדום.
הי, הכובע האדום, האדום.

בראש־גנב — הכובע שוב בוער,
ואם נפל ואין בו עוד מתום,
נאמר לו כי מוטב שיזהר,
כשהוא נתקל בכובע האדום.
הי, הכובע האדום, האדום.

חבר, על מה תרבה בשאלות,
ופיך יקשקש ולא ידום?
ולמה כובע זה עושה תמיד צרות?
זה כה פשוט: משום שהוא אדום.
הי, הכובע האדום, האדום.

עינינו לא נישא אל שקרנים —
ולצ'יזבטים אין לנו מקום.
אך, אם ישנם כבר כמה צנחנים,
צונחים הם רק — בכובע האדום.
הי, הכובע האדום, האדום.

על־כן חביבי, אל תרבה לצחוק,
כי גם לך הן בוא יבוא היום.
ולידינו עוד תיפול כחוק...
ואז תושם בכובע... הירוק.
הי! הכובע האדום, האדום.

המנון הלהקה

עוד כשהיינו קטנים

מלים: רבקל'ה
לפי לחן "ויו־יו גם"

כשהיינו קטנים והרטבנו מטות
כבר אז חלמנו חלום (על מה ?)
כמובן — על בנות
וההורים היו אומרים
שזה משחק כלל לא מתאים
כי הבנים צריכים כאילו
לא לראות בנות אפילו.

פ ז מ ו ן
רק בפטיש ומסמר
או כלי אחר
אוטומובילים —
רק עם גלגל ומקל
שלא יתקלקל
או לעמוד בצד
רק בכדור מקפץ
או בבול עץ
או בבלורה —
וכמובן,
גם עם כלב קטן
וגם...
ויו־יו גם.

ככה עברו הימים
השנים עוד ועוד
ועכשיו כבר חולמים (על מה ?)
כמובן — על בנות,
ככה אומרים פה בשכונה
כי העיקר זה "חתונה"
והמורים אומרים כאילו
עוד אין הגיל מתאים אפילו.

פ ז מ ו ן
רק בפטיש ומסמר...

מן הצבא רק חוזרים
חתונות כבר הולכות
תכף ומיד מתחתנים (עם מי)
כמובן — עם בנות
האידיאל של הילדות
חיש נהפך למציאות.
אך הנשים אומרות כאילו
שיש עוד עבודה אפילו.

פ ז מ ו ן
גם עם פטיש ומסמר
או כלי אחר...

(מזל טוב ! מזל טוב !)
כבר לכולנו בנים
וכולנו אבות
שקט ! צריכות הן לישון (מי ?)
כמובן — הבנות.
את הבנים נביא לגן
אבל מיד נחזור לכאן
יש לסדר עוד את החדר
אוי ואבוי איזה אי־סדר.

פ ז מ ו ן
פה יש פטיש ומסמר
שם כלי אחר
אוטומובילים —
פה יש גלגל ומקל
שלא יתקלקל
יש לשים בצד.
פה יש כדור מקפץ
שם יש בול־עץ
אוי, הבלורה
וכמובן
הנה כלב קטן
וגם...
ויו־יו גם.

בהזדמנות חגיגית זו...

פזמונים במסיבות לציון מאורע

— ... מתי יגמרו לבנות את חדר האוכל ?
— מתי ייגמר כבר השכון ?
— מתי יהיה בית העם גמור ?
— מתי ? ...
תמיד חזרו ונשנו אותן השאלות
ועמן גם התשובות : בעוד שבועיים !
מאורע רודף מאורע וכל ארוע בחיי
המשק מוליד פזמון חדש :
אחוד קבוצת הצופים בנימינה עם קבוצת
הנוער העובד בגדרה — פזמון.
נולד הבן הבכור — פזמון.
עוד ילד נולד — עוד פזמון.
לכבוד "מבצע שקט" בחדר האוכל,
חוברנו לרשת החשמל הארצית,
נבחר מרכז חדש ללול...
כל מאורע והפזמון שלו...

חדר האוכל

מלים: יוסקה פ. ז"ל
לפי לחן "רק יום יומיים"

יש פה בגדרה קבוץ
בארות זה שמו
ועליו אומרים בחוץ
שאין כדוגמתו
מצטין הוא במהירות
ואף ברב יזמה
כי על כן את בנינו
דחה ואף דחה

לעוד שבועיים, לעוד שבועיים
לעוד שבועיים לא פחות ולא יותר.
עברו כבר עוד שבועיים
ופה שקט בינתיים
ובכל יום יומיים
נאמר שהבנין נגמר
בעוד שבועיים, בעוד שבועיים...

כך נמשכת השלשלת
פה בקבוצתנו
לקבוצה נוסף אף ילד
לגדולים נהינו
אך על גמר חדר האכל
הס מלהזכיר
כי את סופה של התשובה
הרי אתה מכיר
בעוד שבועיים, בעוד שבועיים...

כך עברו כבר ירחים
במספר שמונה
את משקנו להקים
ידענו בתבונה
אך בודד ומבודד
עומד לו מהצד
זה אשר הובטח מזמן
להיות ראשון מוכן

בעוד שבועיים...
עברו כבר עוד שבועיים
והוא הוקם בינתיים
בנין מלא הדרות
נבנה בשיא המהירות
רק בשבועיים, רק בשבועיים
רק בשבועיים לא פחות ולא יותר.

לחנוכת חדר האוכל
גדרה, 1945

זמר האיחוד

מלים: יוסקה פ. ז"ל
לפי לחן "היא עמדה בחלון"

בצפון הצופים בנימינה
בדרום בארות בגדרה
לא נוטים הם לא שמאל לא ימינה
ועושים את דרכם ישרה.

מקבילים הדרכים בהם הלכנו
על אחוד ממרחק מרמזים
אין ענין של אתם ואנחנו
הצדדים במשותף מכריזים.

צעדו אז הפרוסים השנים
לפגישת חברים לבבית
שאלה היא של יום או יומיים
ויקום האחוד עולמית.

נפגשים הגופים בגדרה
מכירים זה את זה חברים
נשבעים נעפיל יחד הרה
עוד נקלוט בחורות בחורים.

ומספרים חברים ביאוגרפיה
על ימים של עודפי בחורות
ועתה עוד נלמד גיאוגרפיה
במפה של משקי פועלות.

לא כשלנו חזקנו הברך
והוקם האחוד הנכסף
והנה מוכנה כבר לדרך
הקבוצה הגדולה על הסף.

לאיחוד הצופים ב' בנימינה
וקבוצת הנוער העובד
גדרה, 1945

הכרות עם הצופים

מלים: יוסקה פ. ז"ל

אני בחורה עליזה ותמימה
בצהל קבלתי את פני הצופים
שמתי לב לכל קול ונימה
וחשבתי הנה חברים חצופים

עוטים הם עלינו קלון וחרפה
בזים לעברית, הורסי השפה
שפות הם יודעים מכל המינים
וקוראים לעצמם בשמות משונים

יושבת אני וחושבת
קוראת אנשים לעזרה
אין אף מילה לי מובנת
וכל לשונם לי זרה.

רבות חשבתי ואין מסביר
מדוע ברנדי נקרא המזכיר
אינני יודעת מדוע ולמה
לזלמן קראו בשם זיאמה?
ושם חדש שלא במודה
נא הגידו מי זה בודא ?
סוסו ארקה אלה השניים
נמצאים בסדום עכשיו
למה זה בכל יומיים
שמם מוזכר תמיד יחדיו?

כך רבות מאד שאלתי
על שמות בבליל שפות
ותשובות רבות קבלתי
על כינויים ותוספות.
והוסבר לי
והוברר לי
והוחור לי
ונודע לי
פשר כל הכינויים.

פרול ורפי
איז'ב פרוסי
אלכס פיפי
פטי, בוכסי
ויקי
תיקי
יוקי
קוקי.

והסביר לי כך חבר
כי כל אלה הם הכרח
כי אחרת הן נפול
מן הפחת אל הפח.
אחרת אחי תמיד תתבלבל
כי רפי וברנדי שניהם רפאל
ויוקי ותיקי עמם גם הטף
לכולם לכולם שם משותף.

נדרה, 1945

שיר ערש

מלים: בוריס

שכב בני שכב במנוחה
אל נא תבכה מרה.
כי אביך פה על ידך
ישמורך מכל רע.

שקעה השמש זה מזמן
אף צפרים לא תשמענה קולן.
אף אתה בני הקטן —
נומה נום וישן.

הייתי אף אני בגילך
אך לא יללתי כך.
למד בני מאבא שלך
למד בני הרך.

תגדל בני, תספיק עוד לבכות
מאומה אזי לך לא אומר.
אך עתה — עת להחשות,
תן לקרוא את ה"דבר".

כשתגדל בני היקר
תהיה בחור נחמד.
תלמד לחרוש תלם ישר
תלך ולא תמעד.

לא עוד איכר אותך יעביד
לך יהיו הכרם והגן.
אך בני, עודך צעיר,
נומה, נום וישן.

בשעות הפנאי נעסוק בספורט —
כדור לך אקנה.
קבוצה נרכיב לא היתה עוד כזאת
אתה חלוץ תהיה.

ואף לשיר אותך אלמד
עד כי קולך יערב.
וכשלך בן יוולד,
נשירה לו יחדיו.

לבבל וחיהל"ה להולדת הבכור
נדרה, 1945

יש לנו ילד

מלים: בוריס
לחן עממי

יש לנו ילד —
הילד הוא נחמד.
כל גודלו כזרת,
משקל לו של גמד.

יום יום ופגעיו —
מחליף הוא חיתוליו.

זה הילד הוא ילדנו,
בכור הוא וראשון.
על שרשרת ילדינו —
יבשר באון.

אך שור אל המחר,
הן עוד רבות יחסר,
כי לקבוצת הכדורגל —
נדרשים תריסר.

יום יום ופגעיו. . .

להולדת עמירי

עוד ילד לנו —
ושם לו מי ימצא
מקומו אתנו —
ואהוד לו נקרא!

היי דיפיציט קטן —
ברוך בואך לכאן

שמע, עמיר, הטה אוזניך!
אח לך נוסף,
נצרהו כבבת עיניך
בכור הנך עבשיו...

בקבוץ המאוחד,
חוק נשאר לעד:
כי טובים בנדיטים שניים —
משובב אחד.

היי דפיציט . . .

להולדת אודי
נדרה, 1945

יש לנו פרימוס

מלים: בוריס
לחן עממי

יש לנו פרימוס,
הפרימוס הוא קטן.
לרדת הוא יודע,
לחייו של כל אדם.

היי היי פרימוסון —
כלך פגע ואסון!

אך בבוא היום תגדל
ותהיה לאיש.
יום כלולות לך נערוך
והרמון נקדיש.
וראו נא בפינה אל הכלים נחבא,
כה צנוע ענוותן — פרימוסון קטן!

היי היי פרימוסון — כולך פגע ואסון!

מוקדש לחבר השלישי
שצורף לזוג הנשוי
באין מספיק חדרים לשיכון
גדרה, 1945

יש לנו בוריס

יש לנו בוריס —
הבוריס הוא פייטן,
לעשות הוא יודע —
צחוק מכל אדם.

הוי בוריס הפייטן,
סופך — גם כן מוכן!

נגדות זה דבר עדין וגם חשוב,
חוק ראשון הוא — מהירות וטמפו קצוב.
ולכן הבן, כי בוריס הוא מסכן,
כי הזריזות פלוס בוריסון —
אין זה בא כלל בחשבון.

הי בוריס המסכן,
סופך הוכן גם כן.

תוספת שחברו ושרו חברים
(בתנובה) לכבוד בוריס
גדרה 1945

החופש תם

מלים: בוריס
לפי לחן מהצ'יובטרון

הלילה רד, יוצא פליט לדרך,
פניו הועיד אל שממת מדבר,
את שפע עצמותיו נתן בפרך,
ומעליו פורק הוא כל מוסר.

כי המדבר הוא ארץ־מלוא־החופש,
כאן אין יודעים מה טעם ללאות,
העבודה אינה שונה מנופש,
בערבים פטורים מכל תרבות.

החופש תם נצא לדרך
ה"כיף" היה כמו חול.
אפשר היה כך לכיף עוד ערב,
אבל גם זה נמאס כבר על הכל.

כאן אין צריכים מערכת כלי־גילוח,
כי הגילוח זה בזבוז של זמן.
והסבון ניתן לשם קילוח —
אך הסבון — במזודה הוטמן.

המטאטא נשלח אז לכל רוח,
גם בלעדיו אפשר כאן להסתדר.
אם החלון נשאר רק קצת פתוח,
הרוח מנקה יותר מהר.

החופש תם נצא לדרך
ה"כיף" היה כמו חול.
אפשר היה כך לכיף עוד ערב,
אבל גם זה נמאס כבר על הכל.

הערב רד, השמש אט שוקעת
ומתקשרים עבים במערב.
יש מאמץ עיקש אחד לדעת
כי הסיכוי לגשם הוא כה רב.

החופש תם, פליט שנס מתניך
ושוב עליך בן־אדם להיות.
חוזרים כבלי מוסר לכבול ידיך
כי גם הנגב אינו גן חיות.

החופש תם נצא לדרך
ה"כיף" היה כמו חול.
אפשר היה כך לכיף עוד ערב,
אבל גם זה נמאס כבר על הכל.

מוקדש לקבוצת החברים שנדדה
ממקום למקום (גדרה—נחביר)
נחביר תש"ז, 1946

שיר הקומקום

מלים: רפי שלו
לפי לחן "נעמוד בתור"

בבארי זה חוק
מתאספים בפיף אוקלוק
עם חנני ועם גדי
על הפדי, על הפדי
בלי קומקום קומקום
בלי קומקום קומקום
קומקום.

אז אמרנו די
זה לגמרי לא כדאי
נגרש יגון תוגה
עם כוס תה ועם עוגה
עם קומקום קומקום
עם קומקום קומקום
קומקום.

צ'ק שלחנו במברק
במהירות של הבזק
וצוינו על התה
יום ולילה במשתה
בקומקום קומקום
בקומקום קומקום
קומקום.

עם קבלת הקומקומים" הראשונים
בכסף שנשלח ממנצ'סטר,
500 ל"י — זה היה כל הסכום
וגם כל הקשרים עם יהדות מנצ'סטר,
לאחר ביקורו של מזכיר
ההסתדרות הציונית בבארי.
בארי, 1952

המנון למיס"ב

מלים ולחן: בוריס

מיום שנברא ונוצר העולם
הכל מתנועע ושב.
ביום שגבר ועלה האדם
נוצר עבורו המיסב.

ומאז התרבו ובקצב
מפעלים חדשים לבקרים
וכולם וכולם,
יציר כפיו של אדם
מונעים על גבי מיסבים.

ה"מיסב" ה"מיסב"
מי חישב, מי חשב
שעלינו, יבוא וירכב,
בעמל וזיעה, שנטפה לא לש/א:
תנו תודה ובותי ל"מיסב".

מיום שנסב הירקון לאחור
"הלכו" כבר אלפי מיסבים.
בנגב המשיכה השמש לבעור
החליטו בריכה להקים.

התלקטו כל דואי השחורות
על פניהם החיוך — זידוני:
— "אם תצליחו בכאן
אגם מים לבנות,
נהיה למיסב־כדורי".

ה"מיסב" . . .

חברו גם יחד מעדר ובטון
נרתמו למבצע הסיום
ושוב התגלה מה כוחו של רצון,
בריכת־השחיה קום תקום!

וזיעה נשפכה אז כמים,
נמתחו כמיתר — השרירים.
וחלום התגשם
ומזמין את נושאיו
לטבילה במימיו הקרירים.
ה"מיסב" . . .

"מבצע לסיום הבריכה"
בארי, 1956

יד לפה

מלים: בוריס
לפי לחן מהצ'ייבטרון

משונים עד מאד הסדרים פה
ב"פונדק־השקט" שבכפר.
לאכול אין נותנים פה בשקט
זה אסור, זה אסור, זה מותר.

הרעב שוב החל להציק לי
ובטני תהמה לא תדום
אך אבוא לפונדק עוד נפשי בי,
שוב נדלק הפנס האדום.

מה מוזר ומפחיד כאן הליל
ושונה הוא מנוהג תבל,
כשהאור האדום יתנוסס
דוקא אז אין נותנים להכנס.

הלו חברה נשיש ונגילה
מה נדמתם כלכם למתים
איזה שקט איום ונורא כאן
זה פונדק או משכן נזירים?

שמע נא רפי ומה בעתון
וספר נא מעט חדשות
הגדל בגנך כבר הצנון
האפשר להתחיל קצת לחיות.

עצבני ואולי תזדרזה,
כאן שעות מחכים למנה.
לא סכין, לא מזלג, לא צלחת —
מה ? . . . אתה בעצמך.

פ ז מ ו ן
הכנס, אך בשקט !
זהירות, אין זו רפת
כי אסור להוציא אף מלה יתרה,
ואפילו סביבך כבר נפלה הדלקה.

אל תצחק ותרעיש כתגר בחנות,
לא תצחק בקול רם — רק חייך ברצינות,
גם ברמז הפסק הדבור !
זה אסור ! זה אסור ! זה אסור !

הלו פיפי ! מתי זה חזרת
והיכן זה מחר אעבוד ?
לא שמעתי את מה שאמרת
כי גנוסיה לוחשת כאן סוד.

ריח עוף ל'אפי שוב הגיע
אף שמוע אשמע קירקורים,
אך זו לא תרנגולת תריע
זה קולן של עובדות הלולים.

מסתובב לו עסקן — רב אריכא
כמו מלך בחיק הארמון
כל עוד הוא פה, לכם עוד יוכיח
כי השקט כאן לא ישכון.

יד לפה — סתום את פיך !
יד לפה — הזהרתיך ! . .

ל"מבצע שקט" בחדר האכילה
בארי, 1960

לחג החשמל

מלים: בוריס
לפי לחן "הזקן מנהריים"

הא אדום הראש
אן תטוס ומה תזיע ?
ומדוע כה תצהל ?
הגבלות בטל,
מהיום לא עוד נריע
בפני "מלך החשמל".

על כל שביל ועל כל דשא,
כה בנה נבנה הרשת,
פתח גומה, הקם עמוד,
הרבץ מבדיל ומתח החוט.

הזקן — זקן,
שהוצא מתוך המים,
והוצב ברוב עמל.
מסגרים עזרו
על ידו יומם וליל,
לייצר מעט חשמל.

עששית־הנפט
גלגלו לפח הזבל,
תפקידה תם וחסל.
כי היום הוא חג
בו נפצח בשיר וזמר,
לכבוד רשת־החשמל.

ליום חבור החשמל
לרשת החשמל הארצית
באר, 1961

אלגוריה תרנגולית

מלים: בוריס
(אם המושל דומה לנמשל אין זה אלא מקרה בלבד)

כל היום תרנגול בן־גבר
התרגש כאפרוח בן שעה
מה פתאום תרנגול בן־גבר
מתרגש כאפרוח בן שעה.
בני־כנף יום אחד החליטו
בראש הגבר — כתר לשים.
אדום כרבולת, אהה אהה
הוא ימלוך רק שלושה חודשים.

התרגז תרנגול בן־גבר
על בני־כנף היא התרתח.
צו מלכות לכל בנות כרבולת
לשחיטה את העופות שלח.
מכולם נשאר רק המלך
לבדו בלול — עם כתר המלכות.
אדום כרבולת, אהה אהה
הוא תמיד יקבל עליו מרות.

חיש מהר תרנגול בן־גבר
סביב הלול הוא הקים חומה גבוהה.
וגדר כפולה ומחושמלת
מארבע רוחות היא מקיפה.
בל יעז הזר לגשת
כי התרנגול לקרב מוכן
אדום כרבולת, אהה אהה
רק בולדוזר יוציא אותו מכאן.

ליעקב חרובי אשר קיבל
על עצמו את ריכוז הלול.
באר, 1970

כשנולדו ילדים ראשונים בקיבוץ

מלים: רבקל'ה
לפי לחן "כשברא אלהים"

כשנולדו ילדים ראשונים בקיבוץ —
אספת חברים כבר ידעה מה נחוץ.
כל מומחי־החינוך התיישבו להחליט:
מה דמות תהיה לחניך העתיד.

חשבו וחשבו כי ברור ומוחלט
שאיש הקיבוץ הוא טיפוס מיוחד.
על כן: מן היום הראשון יקבל
טיפול מיוחד, כדי שלא יתבלבל.

קראו והיפשו בספרי המדע.
קבעו המזון, הלבוש, הלמידה.
עסקו במחקר ועשו השוואות —
נתחו האדם וחקרו בחיות.

נתברר, שחיי בן קיבוץ מתחלקים
לכמה תקופות ולכמה פרקים.
כדי להסביר זאת לכל הקהל
נעשה פעולת־המחשה במקובל.

פרק ראשון: בלי הרבה חשיבות —
הוא יונק, הוא זוחל, ונוטה לרטיבות.
בשלב השני: מתקדם החינוך —
הוא דומה לג'מוס או חזיר בלכלוך.

בגיל בית־הספר — למה הוא דומה?
תחילה לכבשה, התוהה מה ומה.
לבסוף, כמובן, שמגיע התור —
נושא הוא ספרים כאותו החמור.

כחמור — הוא מושך את הזמן ללא קץ.
לומד ומחכים — כינשוף על העץ.
אך, עת בא הזמן לצבא הקרא —
מיד מזנק הוא — אמיץ כאריה.

עתה נצפה לתקופה הקרובה,
זו שתבוא אחרי הצבא,
איזה יצור אז אלינו יחזור?
אמיץ כאריה או עקשן כחמור?
ואולי באמת זהו מה שנחוץ?

עם צאת הבנים הראשונים לצבא
בארי, 1963

להקת ג'ברק ושות'
פזמונים לפורים

פתגם עממי היה אומר: "פורים אינו חג וקדחת אינה מחלה". ייתכן, שקדחת בימינו חדלה להיות מחלה, אך חג הפורים הפך אצלנו מאז תחילת שנות החמישים ליום של התפרקות, שמחה וריקודים. ויותר מכל, מתגלים בפורים זמרים ושחקנים מאולתרים כשבפיהם פיזמונים מלאי סטירה, הומור ובקורת.

בין הלהקות הרבות שצצו כפטריות מדי שנה, זכורה לטוב להקת ג'ברק, שבראשה — אלי ז"ל ועמו — שורה של חברים מכל השכבות והגילים.

והיה שמך אך עברי

מלים: בוריס
לפי לחן של הצ'יזבטרון

...בעת האחרונה רבו החברים שעבדתו
את שמותיהם, כמו למשל...

והיה שמך אך עברי —
לכבוד ויקר!
ונזכה, בחוצות בארי —
שם לועז בל יוזכר.
כל "ברג" וכל "מן" למיניכם.
כל "פלד" וכל "ער" ודומיהם.
לשמכם נמצא הצדי.
הוא יהיה רק עברי!

אם שמך בר־סיני,
או סיני תקרא —
צאצא משושלת הסינים.
אם שמך בר־אילן,
כאילן כי תשגה,
או בן־צמח עשיר ויטמינים.
בחזית השמות התיצבו.
הקציר יהיה די בריא.
איש ושמו — בפנקס יכתבו,
והפכנו אותו לעברי.
ויהיה זה גביש,
או יהיה זה גדיש,
או אפילו כמו...
מונח על הכביש.

— הי חבר, מה שמך?
— שמי, דוד אישביצר!
— מעתה תקרא נא: "איש בל תזיע".
— ואת הברה?
— לי קוראים בוימנפלד.
— מעתה תהיי: "צחוק רקיע".
המדריך הסחוט: מיסטר ג'וני,
יקרא: "איש רק צדק ירדוף".
הליצן — "בר אמת" הוא בודיוני,
כי מפיו לא ייצא עוד דבר בלוף.
ויהיה זה מובן.
ויהיה זה ברי.
כאן לוחמים פטריוטים
לשם העברי.

המפקד צבי ציטרון,
הנודע כזמר,
יקרא: "מי־לימון בצלחת".
מדמוזל פורטונה, שגמרה סמינר,
שמה יהיה מעתה —
"מזל — מחט".
הגזבר המהולל בוכסיוילר
נכנהו: "תיבת הילוכים",
בנקל נהפכנו ל"קריזלר" —
אם יהיו לו ארבעה גלגלים.
כי תדוד בדרכים,
או אל־על כי תמריא —
וזכרת אותנו,
בשם העברי.

יש מומחה לרכוז ועדות וחגים
הוא ישא את התאר "גור פלא".
"בר נאדות", ההופך על ראשים ענינים,
פיו טוחן, לא ישקוט ולא יילא.
"בן חיים" הוא מומחה, תאורטי,
לעסקי אהבה חפשית.
הוא מרצה, בצורה די קונקרטית,
אך עוד אין לו דוגמא מעשית.
הו חבר נא מהר!
אנו כאן לא בכדי,
הזדרז וזכית —
בשם העברי.

יש אחד בלבו ונפשו הוא מרכסיסט,
קצוני שמאל שמאלי — "סריאלי".
יש שני הוא פשרן, הוא גם קצת רפורמיסט
הוא נקרא בפי כל "מוצריאלי".
וישנו השלישי, הוא ניטרלי,
לפוליטיקה אין לו גישה.
אך במדיצינה הוא די רדיקלי.
הוא נקרא דוקטור "עין השלושה".
חברים מהרו!
כי יקר הוא זמני,
נסתיים מפעלנו —
לשם העברי.

פורים ראשון בבארי, תשי"א

הג'יפ

מלים: בוריס
לפי לחן מהצ'יזבטרון

...בשעה טובה, קנינו ג'יפ משומש במצב טוב.
הוא ישמש את הגובר (בוכסי) ומרכז הקניות (איזי)

א

הי הבט נא מה מצאתי ?
מין יצור דומה לג'יפ.
בוא נשים עליו ידינו,
ונוכל בו להפליג.

הסתלק פרחח בן רגע !
לא לך ענין כזה,
אם העסק הוא בג'יפים —
רק אני הוא המומחה.

פנסים בורקים ככסף
ומראם כאבני חן.
חצוצרה, הוי מצפצפת,
אין פשוט מה להתאונן.

הראי, נוצץ כבדולח,
לגלוח טוב גם כן,
השמשה, סדוקה לרוחב,
אך את זאת עוד נתקן.

הי הג'יפ הי הג'יפ !
מה אהוב הוא וחביב,
— שמע נא איזי.
— נו נקשיבה.
בוא נטוסה תל־אביבה.
את זמננו כך נחסוך.

לא ברגל נהלך.
חיש כרוח נעבור,
ברקס, עצור, עצור !

ב

שמע נא בוכסי !
— מה יש איזי ?
בחייך תן לנהוג.
המדעתך יצאת ?
את זמני פה תהרוג.

הן תיכנית לי, עוד מאמש,
וממנה לא אמוש.
כי מאור עד בוא השמש,
אין אפילו זמן לפוש.

באפס שמונה אפס אפס —
יש פגישה לי חשובה.
ובאפס אפס שמונה —
ארוחתי היחידה.

אפס שתיים אפס אפס —
מחכים לי בסוכנות.
לו לסכום תוסיפו אפס —
אוף, פשוט אפשר למות.

הי הג'יפ, הי הג'יפ !
מה יפה ומה מועיל.
— שמע נא איזי
— מה בפיך ?
תועפות בג'יפ נרויחה
פני הארץ נסובב
על הג'יפ רק נכייף.
חיש כרוח נעבור
ברקס, עצור עצור !

ג

מה קדרו פני השמים
והבזיקו הברקים,
מה רבו טיפות המים,
הנוטפות בחרקים.

בוא ננהיג שוון וצדק
בנהוג המכונה.
קום עלה, ורכב חביב,
עד אשר תזרח חמה.

מה זה שוב קרה לדרך ?
למה זה נטשטשה ?
בוכסי, קום עמוד על ברך !
ונגב את השמשה.

לעזאזאל כאן עם הגשם.
העיקר היא הבריאות.
מי אמר כי גזברים,
אינם יודעים חלוציות.

הי הג'יפ הי הג'יפ !
איזה גשם מסביב
שמע נא איזי !
כן, שומע !
אן תסע ?
איני יודע !
מה לי גשם מה לי קור ?
עת הג'יפ לנו מסתור.
חיש כרוח נעבור.
ברקס עצור, עצור !

ד
גם אני אוחז ההגה —
וכולי אומר כבוד,
הן מותר גם קצת לקויפער
בעולם הזה לחיות.

אף אני רכוב על הג'יפ —
אך השבר מה גדול.
מדי שבוע בתקון הוא,
כל חודשיים — אוברול.

מה קרה היום לסטרטר ?
למה זה נדם כליל ?
שמע נא, בוכסי, אי הטמנת
יתר שני המהלכים ?

אל תשיט לבך אליהם !
הצרה היא לא בזאת.
ואני תוהה, בינתיים,
אן נעלמת האקזוסט ?

הי הג'יפ הי הג'יפ !
מה מסכן ומה שביר.
— מה יש איזי ?
— הידעת ?
בוא מהר נשוב הביתה !
הברגים חורקים שורקים.
האברים כבר מתפרקים,
חיש כרוח יעבור —
ברקס עצ'ר, עצור !

ה
מה קרה פה שוב, הגידה ?
חי נפשי כי לא אדע !
חיש המפתחות הוציאה —
ונבדוק את המכונה.
)
) (שריקה)
)
)
הי נבזה ובן בליעל !
מטורף, חדל אישים !
למה זה כל כך נואלת —
למרר את החיים ?

הא לכם חרבון של קיץ,
ואותנו מי יוביל ?
הצרות ממך — הן אלף.
והנחת — לא במיל.

הי הג'יפ הי הג'יפ !
תקוותינו הוא הכזיב !
שמה נא איזי !
נו, דברה !
תל־אביבה בוא מהרה.
מודעה ובה לאמור :
לנו ג'יפ נאה, למכור.
לצרות — יבוא הקץ
הי אדון, עצור !

ו
שמע אדון שמא רצית,
במקרה, לזכות בג'יפ ?
אין כמוהו לתפארת —
לא תמצא כזה לטיב !

כליל שלמות ויפה התואר.
אך גונח, לעתים,
אוף, הוא רץ כחץ מקשת —
פעם בשלוש שנים.

טוב, אעשה אתכם החסד,
את הג'יפ מוכן לקנות.
אך כמה תוסיפו כסף —
בעבור טובה כזאת ?

ברוך תהיה, אדון מושיע,
טוב לבך כי נאמן.
נו, יהיה זה צ'ק של מאה,
למפרע כמובן. . .

הי הג'יפ הי הג'יפ !
את אושרנו לא יעיב.
שמע נא איזי !
כן הגידה
דאגות מלב נורידה,
את כספנו שוב נצבור.
חיש ברגל נעבור,
מעתה הזמן יספיק,
אוי ! — התיק, התיק !

באדי, פורים תשי"ב

המנון המחתרת

מלים: רפי שלו

מת בצמא הפועל בימינו
מים בלבד לא ירטיבו גרון
הבה נשים מסכה על פנינו
יין נשתה ואז נשירה נרון
נשא נס המרד
תחי המחתרת
לא נקבל החלטות גזברים
תחזקנה ידינו
נריק בקבוקינו
הלאה שונאי חגיגות הפורים.

כל אסיפה ב"אין כסף" עוסקת
זה הפזמון כבר נמאס כמו צנון
ערב אחד תנו לחיות קצת בשקט
הבה נשתה ונשיר ההמנון.
נשא נס המרד
תחי המחתרת
לא נקבל החלטות גזברים
תחזקנה ידינו
נריק בקבוקינו
הלאה שונאי חגיגות הפורים!

באר, פורים תשי"ג

תשובה לפורגי ובס

מלים: עתליה ז"ל

הקשיבו נא חבריא לאשר קרה
לקבוצנו באה להקה,
שלושה כושים, כושיה,
פורגי אנד בס, היא נקראה.
שלושה כושים, כושיה,
פורגי אנד בס, היא נקראה.

ראש הלהקה הוא זריז מאוד
מאז ומתמיד מופיע אחרון,
לפתע נעור בו כוח נעורים,
למרות שהוא כבר בן שלושים.
לפתע נעור בו כוח נעורים,
למרות שהוא כבר בן שלושים.

מאז שהוא לומד לנהוג בדודג'
את גלגול הצ'קים אינו משיג עוד,
מהירות הטנדר לא מספיקה,
תל־אביב — באר־שבע וחזרה.
מהירות הטנדר לא מספיקה,
תל־אביב — באר־שבע וחזרה.

הגברתן שביניהם
בספורט עממי הוא מצטיין,
בקפיצה על טנדר מנסה הוא המזל,
אך אוי! . . . מתחת לגלגל.
בקפיצה על טנדר מנסה הוא המזל,
אך אוי! . . . מתחת לגלגל.

נוח ורשה פורט הר, חבריא,
אחד צנום הארי שבחבורה,
הוזה וחולם הוא על הנסיעה,
יזכה לכך בעולם הבא.
הוזה וחולם הוא על הנסיעה,
יזכה לכך בעולם הבא.

הצנום הזה ענו מאוד
במתניו מראה הוא כוח ואון
בנים רוצה הוא, בנות הוא מגדל,
את הרצפט עוד לא קיבל.
בנים רוצה הוא, בנות הוא מגדל,
את הרצפט עוד לא קיבל.

אל השלושה הצטרפה כושיה,
כוכב עולה ביופי ושירה,
בקצב הג'ז עכוזה מתנדנד
בין להקת פירגי אנד בס.
בקצב הג'ז עכוזה מתנדנד
בין להקת פירגי אנד בס.

ולסיום חבריא עוד מילה,
צחוק בריא לגוף ולנשמה,
עבודה פיריה כולנו מאחלים,
לפורגי אנד בס — ארבעת הכושים.
עבודה פוריה כולנו מאחלים,
לפורגי אנד בס — ארבעת הכושים.

בארי, פורים תשט"ו

המנון המועדון

מלים: בוריס
לפי לחן של יוחנן זראי

אנחנו, פה, הקמנו מועדון קטן.
ובתוכו יכול כל איש לנוח.
וכל אחד, אם הוא כבר חתיכת אמן,
סובל מעודף זמן,
הוא יכנס אלינו פנימה,
את עינו בכוס ישימה,
לכבודו כוסית נרימה —
ונברך...
— אני! אני!
— מי אתה?
— אני אמן .. הבלופים.

אמן הבלוף! אלינו יצטרף מיד!
גם רמאות לאומנות נחשבת.
יבוא לכאן ויספר לנו צ'יזבט,
אך לא בבת אחת...
הוא יכנס אלינו פנימה,
את עינו בכוס ישימה,
לכבודו כוסיות נרימה —
ונברך...
— מה זה?
— אמן־קרקור!

אמן קרקור, הוא בוא יבוא
לכאן מהר!
אכן, זה גבר! יש ממנו נחת.
שנס מתניו ולפנינו יקרקר,
אך נא להזהר!

עת יכנס אלינו פנימה,
את עינו בכוס ישימה,
לכבודו כוסית נרימה —
ונברך...
— מי זה?
— אני, אמן הצפצוף!

א...מן הצפצוף! רגליו להנה ישרך,
כי, לצפצף מאוד צריך לדעת
על מי ומה, ובעיקר לדעת איך?!
הוא יכנס אלינו פנימה,
את עינו בכוס ישימה,
לכבודו כוסית נרימה —
ונברך...
— ואני מה? כלב?
איזה אמן אתה?
— אני המן ...הרשע?

המן רשע, לך הן מצפים
אנו... נו.. נו
עמוד תליה לך, מכבר, מוכן.
עלי צואר נקומה ונתלנו.
אולי יבוא גם הוא —
ויכנס אלינו פנימה,
את עינו בכוס ישימה,
לכבודו כוסית נרימה —
ונבברך...
הקמנו מועדון קטן...

פורים, תשי"ז

אנחנו עוד לא אכלנו שום דבר

מלים: בוריס
לפי לחן של להקת הנח"ל

...פנחס הטבח סיים את שהותו בבארי,
בחודש האחרון הדריך את המבשלות שלנו
מה לבשל וכיצד...

כי אנו עוד לא אכלנו שום דבר
ושום דבר עוד לא שתינו.
אם אין שמפן ואין קוויר
תנו לנו לחם וזיתים.

במושבה בגדרה טבחית לנו היתה
מעדנים מחצילים היא לבשל ידעה
ולקשוט הוסיפה קשואים וצנוניות
העיקר שבין החברה לא יהיו כל בעיות.

ואם רצינו בסעודה מתרנגול שמן
יצאנו לבקור במשק השכן
את השלל המקרקר נשא כל איש ביד
העקבות טושטשו כדי למנוע כל חשד.

אל הנגב רק הגענו, החלו הצרות
ויצ"ו ארגנה בשמנו קורס למבשלות
הסתבר שבמדבר לחיות, דבר לא־קל.
ויטמינים וקלוריות מחלקים לפי משקל.

כל אוכלי־דיאטה, התרבו כפטריות
צמחונים וטבעונים וזוללי בריות
בעל אולקוס, מטגן לו צ'יפס וגם אוכל
וכל מי שמחושים לו — מוסיפים מנה פלפל.

כל בעלי הכרס התאגדו למועדון:
"גם אנחנו זקוקים לדיאטה של רזון!
הבו שפע אוכל מיוחד וגם מבריא
אם צריך פעם לרזות, אזי באופן יסודי".

האקונומית נאבקה לשוא בבלגן
למרות שהתפריט כבר לחצי שנה מוכן.
ועל כן ברוב קולות סוכם וגם נוסח:
"יש להביא לכאן מיד... את פנחס הטבח".

את הבשר חותכים וממלאים בשר פחוס,
רצוי להוסיף למיונו הרבה אויר דחוס;
בעוגות (בצק) הכניסו רסק של פרות,
ולמעלה, מפזרים קצת — מיץ עגבניות.

בא היום ופנחס שוב ארז את חפציו
התהפך שוב הגלגל, חזר אותו מצב.
מעדנים מחצילים ורסק צנוניות
והחברה שוב החלו לבוא בטרוניות...

בארי, פורים תשכ"ו

והנה שנה עוברת

מלים: ז
לפי לחן "ציפי"

והנה שנה עוברת —
ועל הסף עומד החג.
בארי שוב מסתחררת —
ועל הראש היא נעמדת.
מחייכת לפורים,
מחייכת לפורים.

בעולם ישנו קונפרנסיה —
ואצלנו סתם כרוז.
הוא שירה לנו ישמיע —
חרוזים לרוב יחרוז.
לשעשע גם ידע,
לשעשע גם ידע.

פורים, פורים, חד או שניים,
זה גורם צרות כמים.

כשאתה ממול עובר פה —
בית העם נראה מקסים.
אז תדע הכל כבר יש בו —
הגרלות פרסים וקיוסקים.

פורים, פורים, חד ושניים,
זה גורם צרות כמו מים.
זה גורם צרות.

בארי, פורים תשי"ז

אלי החצרן

מלים: בוריס

קוראים לי אלי החצרן,
אני אמנם קצת רעשן —
אבל מכיר אני כאן כל חבר.
גם יש לי טרקטור מדופן,
עליו יושב אני איתן,
ושר אני שירים ומזמר.

אז אלי החצרן אומר:
"חבר פחות, חבר יותר.
נזרוק כולם אל הכביסה,
או נשליך אל האשפה".

אתמול פגש הוא במסגר,
אל כוס קפה הוא ממהר.
כיצד הוא קם?
— זאת איש אינו שואל.
ואם דרוש נגר — אחי
אל תחפשו יותר מדי,
הוא לסיני יצא שוב לטייל.

אז אלי החצרן אומר:...

נכנסתי לבריכת טבילה —
בנס יצאתי מתוכה.
וראו זה פלא, הקפיצים שלמים.
ורק הגעתי אל הלול —
אז יענקל רץ אלי בהול:
על הגלגלים נותרו עוד חידקים!

אז אלי החצרן אומר:...

לכל מקום שרק אפנה —
כלבים לרוב אני מוצא,
אבל לאיש לגמרי לא איכפת.
ובראשם, צועד יחף,
ועל כולם הוא מצפצף,
זה ידידנו, נגלר הנחמד!

אז אלי החצרן אומר:...

אפשר להסתובב בלי סוף,
וחברים כך לאסוף.
ואת כולם אל תוך הפח לשים.
ואם שכחנו איש חשוב,
בעוד שנה אליו נשוב,
נזכור אותו במסיבת פורים.

אז אלי החצרן אומר:
שכל חבר חשוב יותר.
צריך לעשות לו קצת כביסה —
ולתלות בחזרה...

בארי, פורים תשכ"ח

הדבורה המסכנה

מלים: נ׳ברק
לפי לחן אמריקאי

על דבורה חמודה
וכוורת קטנה
אוי זום. . .
על דבורה קטנה, שטיילה לבדה,
ועקצה כל אחד, שעמד בדרכה.
את כל משפחתה היא רצחה בדם קר.
ומאז הם בעצם מתים.

את בעל הזקן הם רצחו, בדם קר,
אוי זום. . .
השני מהמכוורת ניסו לסלק.
אך זה, העקשן, עוד המשיך להתחמק.
וככה השניים, בחיוך מרתק,
עוד המשיכו הדבש ללקק.

ויצעק האבא, קולו כבר ניחר,
אוי זום. . .
זה האבא, שאותו הרגיז הדבר.
ולכן, לאסיפה היה טעם מוזר.
את כל האסיפה הוא רצח בדם קר.
ומאז הדבורים כבר מתות.

וזה הסיפור על דבורה מסכנה.
אוי זום. . .
על דבורה חמודה, כאן, הזמר יושר.
כי אח וקרוב לביתה לא נותר.
את כל משפחתה באסיפה אז רצחה,
ומאז הם בעצם מתים.

יעל כן חברים, חברות חמודות
אוי זום. . .
יותר באסיפות לא יעקצו עקיצות.
ומאז חברים אין באים לאסיפות,
כי, כל הדברים שנחשבו כתחביב —
כבר נסעו, עם אפי, לתל. . .
ר־ח־ו־ב־ו־ת!

משירי להקת נ׳ברק
מוקדש לבעלי הכוורת הפרטית
בארי, פורים תשכ״ח

לו הייתי רוטשילד

מלים: בורים
לפי הלחן הידוע

לו הייתי רוטשילד —
אז לא הייתי סומך על חסדי שמיים
שיורידו גשמים.
ולחכות לבצורת מדי שנה.
הייתי בונה המוני חממות, ארוכות,
על שדות הפלחה הרחבים
ובכל אחת תנור עם מעשנה.

הייתי קורא לגיוס צעירים וצעירות,
מכל בני החטיבה.
למשוח המסגרות באדום ובחום.
הייתי חורש, מנכש ומזבל את הקרקע,
כמו שכתוב בהוראות,
אך לבסוף לא הייתי שותל שם כלום!

הייתי מביא מקררים, לבנים וקטנים,
ומסדר אותם, שורות שורות,
לאורך הכביש, מהשער ועד הלול.
הייתי מכניס לתוכם החלטות ישנות —
על שיוויון ושמירה על עקרונות,
ונועל אותם עם מנעול.

הייתי שם בכל חדר שלושה פטיפונים —
כולם מתוצרת מגן.
על כל אחד מסתובב תקליט אחר:
אחד ינגן לי את בך,
השני יטרטר את השעור החדש באנגלית,
ובשלישי — "הגשש החיוור".

הייתי דואג למגרש־כדורגל ענק
ומכסה אותו בדשא ירוק.
וגדר כפולה וגבוהה אל על מתנשאת.
ומאמנים, חמישה, הייתי מזמין
מקרוב ומרחוק —
ובלבד שלא יעלו לליגה "בית".

הייתי קורא למבצע ויתורים,
שכמוהו בארץ עוד לא היה:
ושם את הרס"ן כנגד רמת־החיים.
אך כפצוי, כל חבר, משלוש עד שמונים,
יקבל רשיון נהיגה.
שיתן ידו למבצע "זהירות־בדרכים"!

משירי להקת נ׳ברק
בארי, פורים תשכ״ח

מה הוא עושה לה

מלים: בוריס
לפי הלחן הידוע

יש לנו רע —
כמו ברק בחוט חשמל.
לשיר הוא יודע —
כמו גנרטור מקולקל.
יש לו בלורית נוצצת.
בפה, יש לו שן חולצת.
וגם לעוף למד,
באויר הצח — לא פחד!
לא פחד, לא פחד...

מה היא עשתה לו? מה היא עשתה?
שאת לבו כל כך שבתה,
ואיך שהוא, מיד, ארז
— את הארגז...
עכשיו הוא יושב בלונדון,
ולא אכפת לו כלום על הקבוץ,
מה היא עשתה לו מה?
שככה אותו היא בלבלה.
שככה אליה הוא ירוץ.

כאן היא הופיעה —
ולראשה שיער־זהב,
כך במפתיע —
הוא שכח את אהובותיו.
היא הבטחות הבטיחה,
את לבבו הוליכה,
ונעלמה, אי־שם,
בארצות הקור, נעלמה.
נעלמה...

מה הוא יעשה לה? מה הוא יעשה?
שביניהם נחתם חוזה.
והיא כרטיס שלחה אליו,
בתוך מכתב.
עכשיו, מחכה היא באוסלו
אך פה, זה לאיש לא איכפת
שום דבר... שום דבר...
מה הוא יעשה לה? מה? —
שכאן לא נותנים לו מעט חופשה,
מה הוא יעשה לה?
מה הוא יעשה?

יש לה עיניים —
שני פנסים באפלה.
אין לה רגליים —
אבל מקפצת כאילה.
יש לה חלון פתוח,
יש לה גם אף נפוח,
כל החבריה — כולם —
עולים עליה — רק עם סולם,
עם סולם, עם סולם...

מה הוא עושה לה? מה הוא עושה?
שרק אצלו היא תמצא,
ואיך שהוא, עם השפם,
נעשה לו חם!
רק התישב עליה —
וכבר הוא מושיט ידיו,
לא שואל.
מה הוא עושה לה מה?
שככה ה"סקניה", בדהרה,
רצה בכביש המתפתל.

משירי להקת נ'ברק
בארי, פורים תשכ"ח

מלים: בוריס
לפי לחן "אברהמל'ה מלמד"

— מי הדליק את כל האורות בזמן הסרט
והופיע במקום השחקן הראשי?
יצחקי המלמד...
ומי לא הסתפק בסדור הבחורים
ודרש שיתנו לו לסדר את כל הבחורות?
יצחקי המלמד...
— מיהו שחיכה בקוצר רוח להולדת
הבת ונולד לו בן רביעי במזל טוב?
בוכסי המלמד...
— ומי הכין את השם נרקיס בשביל הבן שיוולד
ונולדה לו בת עם אותו שם עצמו?
אפי המלמד...
— מי בנה בריכת טבילה וכל נהג
המצליח לעבור אותה מקבל פרס "הנהג הזהיר"?
ברנדי המלמד...
— ומי הוציא את הדמקולים מחדר האוכל
ובכל זאת חילק לכל החברים פקקי־אוזניים?
ברנדי המלמד...
— מיהו שכל ימיו היה צופה במזיקים
עד שבסוף קמו ושלחו אותו להדריך בצופים?
אבינועם המלמד...
— ומי זאת שעסקה עד כה בתלישת צפרנים ושערות
ועכשיו התחילה להוציא לחבר'ה גם את השינים?
פיפה'לה מלמד...
— ומי השאיר את התיק שלו בפינת גרוזנברג בוגרשוב?
איזי המלמד...
ומי בא למשטרה לקבל את תיקו והחזירו לו
את התיק שהשאיר לפני עשרים שנה?
איזי המלמד...
— מי ברוב תמימותו, חיכה לפזמונים מנחצ'ה
שברח לצרפת — ולבסוף קיבל ממנו א פייג?
בוריסל המלמד...
— ומי קיווה לראות עצמו בטלויזיה
ולבסוף נאלץ להסתפק בראי של המקלחת?
חיימקה מלמד...
— מי רצה להיות כל חייו בים,
ולבסוף הכניסו אותו לים של בעיות?
ספי המלמד...
— ומי קנה טלויזיה לבית הספר
ולבסוף סגר אותה על מנעול ובריח
שמא תתקלקל חלילה?
ארקה המלמד...

בארי, פורים תשכ"ט

אני ואתה

מלים: ?
לפי לחן "אני ואתה"

אני ואתה נבנה את הקיבוץ.
נעשה מהפכה בבית ובחוץ.
עשו את זה קודם, לפני כן — לא משנה!
אני ואתה נחולל פה את הנס.

אני ואתה נשנה פני החברה.
את הנקודות נזרוק לפח אשפה.
ניצור מחדש כאן, תקנון — שוויון למופת!
אני ואתה נחולל פה את הנס.

אני ואתה נבנה את בית־העם.
ובאדמה כבר המקלט מוקם.
עכשיו איך נגמורה, אי נדבן — נצא לחפש!
אני ואתה נחולל פה את הנס.

אני ואתה נצא ללמוד תורה.
ובבית נשאיר ענף ומשפחה.
(מופקרים ברחוב הקיבוצי?)
וכי מי יעבוד כאן במטע ובפרדס?
אני ואתה נחולל פה את הנס.

אני ואתה נשנה את האולם.
נזיז את הקיר עם פטיש ועם סולם.
נפרוץ את הדלת — השמנים יוכלו להכנס!
אני ואתה נחולל פה את הנס.

אני ואתה נבנה "מגדל שלום".
ומכל העולם עוד יתקבצו הלום.
יגיעו למעלה, מתפלאים — איש לא תופס —
איך אני ואתה חוללנו את הנס!

להקת בית־האבות
בארי, פורים תשל"ג

בשנה הבאה

מלים: ?
לפי לחן "בשנה הבאה"

בשנה הבאה נשב על המרפסת
ונראה בחלום את הנוף.
עם עוד קיר וארון ודלת לתוספת —
התגשמה משאלתנו סוף־סוף!

עוד תראו, עוד תראו
מרפסות ייסגרו —
אם תרצו ואם גם תתנגדו!!!

בשנה הבאה נצעד על המדרכת
על בטון משנה שעברה.
ותראו איך גינה בין־רגע נהפכת
והופכת לעוד מדרכה.

עוד תראו, עוד תראו
מדרכות יתרבו —
אם תרצו ואם גם תתנגדו!!!

בשנה הבאה עצים יפי־צמרת
ייעקרו בזריזות נפלאה.
והמון בניינים יקומו לתפארת
כמו חורשה עתיקה שהיתה.

עוד תראו, עוד תראו
העצים ייעקרו —
אם תרצו ואם גם תתנגדו!!!

בשנה הבאה נשב על המרפסת
ונחפש בגרות את הנוף.
טלויזיה דלוקה ועין מחפשת
מה אפשר עוד לרצות ולשאוף?

עוד תראו, עוד תראו
מכשירים תקבלו —
אם תרצו ואם גם תתנגדו!!!

להקת בית־האבות
בארי, פורים תשל"ג

מלים: ז
לפי לחן "עברית קשה שפה"

סליחה אולי חבר
מאד רוצה קיבוץ.
יש פה בארץ רק יומיים
מתנדבה חרוץ.
עבוד הרבה מאוד יודע
גם אם לא נחוץ.

וואלקום למתנדבים
היר באי קיבוץ בארי
תפוזים ווארי מאץ' לקטוף פה
זה לא בשבילי.
יו אר טו וורק פרדס שויצרים
יש פה הרבה פרי.

א, מה טוב ומה נעים
מיכלים הרבה לקטוף פה.
אבל אפשר לקטוף לאט –
אני עם אתה –
גם כן אני עם את. (2

בוקר אני לרוץ
יש פה צהוב לימון
יואב היגיד מהר לעבוד פה
לא צריך לישון.
יש פה יובל, יפה בחור
אותו לאהוב ראשון.
יו אר עובדים סו גוד.
אול חברים שמחים.
בכל יום תצאו כולכם טוגאדאר
יו אר לימון קיטפים.
יואב אשכוליות נוטע
פור יו להרבה שנים.

שלום, אני הולך.
אולי רואים בחו"ל
אתם לבוא לעיר ג'נבה
אולי להיות חתן.
הרבה חברים מבארי
עושה שם קיבוץ קטן.
סורי יו אר הולכים
איט איז כל כך חבל
שוב גיוסים בלי סוף עלינו
ווי האב מעט מזל.
ועל הלוח לילי רייטינג
איקס על כל מיכל.

להקת בית־האבות
בארי, פורים תשל"ג

אנו בעיני הבנים

פזמונים לחג המחזור

חניכים רבים סיימו את בית ספרנו, — מחזורים,
מחזורים. כל מחזור ובקורתו, כל מחזור ובעיותיו,
כל מחזור ופזמוניו.
את הפזמונים כתבו החבריא בכוחות משותפים
לכן לא ידענו לציין את מחבריהם וכמו כן,
משפע הפזמונים שלפנו פזמון אחד לכל מחזור —
הפזמון המייצג.

הגידו חבריא

לפי לחן "יא ירח"

הגידו חבריא כל מה שתגידו,
אמרו שנדוש לרכל בדברים.
שמים וארץ עליו זאת הועידו
ענין ממושך שנושאו אהבים.
כששושקה ויוחי התחילו ללכת,
והיו לסעיף בועדת הרכול.
אז היא כך צרחה במריבה ממושכת:
"אסור כבר לצאת עם אדם לטיול?"

"קדמה" גם כן לדבר מסייעת —
לה שפע בנות צעירות ונאות.
אלינו בחוסר ברירה היא שולחת,
והן את בנינו היום כבר צדות.
לפתע גם אודי שם לב לתלבושת,
כבס וגהץ את בגדיו בקביעות.
שמואלה בזאת לו שמשה כיועצת,
וכך נרקמו יחסי חברות.

יא סמינר יא סמינר לזאת עזרת;
בלבלת בת ובן.
יא סמינר הן נשארת כשהיית —
שדכן אשמאי זקן.
לו רשמת סמינר את קורותיך —
היה הניר מסמיק.
די מפעלים לנו חביבי בלעדיך.
יא סמינר, בבקשה תפסיק.

בזו השנה בעיה פתע צצה —
הורגש מחסור בחדרי מגורים.
רחלי שלנו חדרנו נטשה,
והלכה לה לגור בשכון ותיקים.
כשראובן הכין שעורים, ב"שלהבת",
עם גיורא ישב וחשב חשבונות.
אז יהודית הופיעה, סגרה המחברת,
נתנה לו קריצה והלכו לבלות.

מספר דון־ז'ואנים בסוד עוד נזכירה,
חיצם לא פגע בלבב נערה,
מזל את פניו רק להם לא יאירה,
ידידי, אל יאוש — הוא יבוא במהרה!
מקרה פרובלמטי נוסף נציינה:
את צבי הבקיא בתורה זה שנים.
אהבה אפלטונית כל בת יזכנה,
אך רב המרחק מתורה למעשים.

יא חיימוביץ' יא חיימוביץ' מה עשית?
קלקלת את הבן!
יא חיימוביץ' הן נשארת כשהיית —
שדכן־אשמאי־זקן.
לו רשמת יא חיימוביץ' חלליך —
היה הניר מסמיק!
די צרות לנו, חביבי, בלעדיך,
יא חיימוביץ' — בבקשה תפסיק!

משירי "אשל" לחג המחזור
בארי, תשכ"ג

ככה סתם

לפי לחן "ככה סתם"

ככה סתם ביום בהיר
הגענו לקבוץ.
חיש הוצמדנו לכיתה,
שכולה בני חוץ.
רבנו רבנו על השם בו ניקרא
פתרוננו מן האל בא במקרה !

יה ביה, יה ביה, איזה צחוק איזה צחוק.
אז יצאה שלהבת — זה היה הסוף.

הגבוש היה מזהיר.
יצחקי אז הצהיר :
לקליטה כה מהירה
נפשי כלל לא צפתה.
את העברית — זנחו כליל הכשרונים.
ורוסית ופולנית מגמגמים.

יה ביה. . .

ההמשך פחות עליז —
התחלנו להרגיז.
המורה הכריז שביתה —
ברח מן הכתה.
לעבוד יצאנו אז כחלוצים
להציל את יהודה'לה מפנצ'רים.

יה ביה. . .

השנה חלפה, עברה.
"שלהבת" דעכה.
משה יוליאן אז עזב,
שושנה אחריו.
כאן ביתר לא כדאי להזכר,
והוחלט אז פה אחד להתגבר.

יה ביה. . .

לאפעל, חיש מוכנים,
יצאנו רוטטים.
לגבש לנו עמדה —
על מה ? איש לא ידע !
רק דבר אחד משם בראש נותר —
זה הרדיו, המסכן, ששם נשאר.

יה ביה. . .

הקבוץ ידו הושיט,
ישב וגם החליט.
הפדגוגים הגדולים חיש סיום מצאו :
המסכנים ודאי ללמוד אינם רוצים,
ולכן מיד נתחיל בקצוצים.

יה ביה. . .

משירי "שלהבת" לחג המחזור
בארי, תשכ"ד

שיר לבנות

לפי לחן "דינה ברזילי"

א

על הדשא נשב קבוצת נערים ונבלה נא.
הבנות, מספר כה מועט במידה מבהילה.
אבל אין זה נורא —
העיקר האיכות !
ואתן להתחיל — לא הולך בקלות.
כן, אנחנו היטב מכירים את כולן.
כי, יש לנו סך הכל ארבע בנות בכיתה.
ולכן, לא קשה לרכל עליהן.
אך הבה נציג פה את בנות הקבוצה —
כל אחת היא חביבי — פצצה !
רותי, רות, רות סיני,
מול ראי עומדת היא רק על שרפרף.
צבע עינים — שחור.
שער לה — שחרחר וגולש.
הגובה — מאה ושישים מילימטר.
לבד — אף פעם לא עולה על משקל.
רותי, רותי, רות סיני,
נערונת חמודה — אבל תפוסה.

ב

על הדשא יושבת קבוצת נערים ומבלה לה.
הבנות, מספרן כה מועט במידה מבהילה.
אבל, לא די בזה —
כי אסון פה קרה,
נשארו רק שלוש, ואחת נעלמה.
כן, אנחנו היטב מכירים את כולן,
כי יש לנו, סך הכל, ארבע בנות בכיתה.
ולכן, לא קשה לרכל עליהן.
אם כן, הבה נמשיך להציג פה אותן,
נעבור לשניה במניין :
כן, מאירה — זהו שמה.
היא שואפת להגיע למרומים,
לא הסתפקה במועט —
מגדל על ראשה היא בנתה.
הגובה אצלה — סביר בהחלט,
וגם הפיגורה — נשמרת כעת.
כן, מאירה זהו שמה,
נערונת חמודה, אבל תפוסה.

ג

על הדשא יושבת קבוצת נערים ומבלה לה
הבנות, מספרן כה מועט במידה מבהילה.
אבל לא די בזה —
הבנים כבר מחו,
נשארו רק שתיים פה ועוד שתיים ברחו.
כן, אנחנו היטב מכירים את כולן,
כי יש לנו סך הכל ארבע בנות בכיתה.
ולכן לא קשה לרכל עליהן.
אם כן, הבה נציג בפניכם את כולן,
נעבור לשלישית במניין :
זאת נורית השובבה.
מסתובבת כמו דבורה בין הפרחים,
ג'ינג'ית — קוראים לה כולם,
עיניה — כחולות כמו הים.
זמן רב בחור כלבבה, היא חיפשה.
ולבסוף, היא הצליחה וגם נתפסה.
זאת נורית השובבה —
נערונת חמודה, אבל תפוסה.

ד

על הדשא יושבת קבוצת נערים ומבלה לה.
הבנות, מספרן כה מועט במידה מבהילה.
אבל לא די בזה —
הבנים שוב מחו.
נשארה פה אחת — ושלוש כבר ברחו.
כן, אנחנו היטב מכירים את כולן,
כי יש לנו רק ארבע בנות בכיתה.
ולכן, לא קשה לרכל עליהן.
אם כן, הבה נמשיך להציג פה אותן,
נעבור לרביעית במנין:
פה יושבת לה אפרת.
מרכס ולנין היא קוראת יומם וליל.
רבים אחריה חיזרו,
בידים ריקות הם חזרו.
אך הנה זה לפתע, הקרח נשבר,
גם היא נלכדה, וברחה לא מכבר.
אוי! אפרת המשגעת,
שכחה כבר איך אומרים: "היי — אל געת".

ה

על הדשא יושבת קבוצה של בנים ומבלה לה.
זועפים וקודרים — אוחזת אותם בהלה.
הם יושבים לבדם, אבלים ובוכים,
התרוקן לו הקן מכל היונים.
כן, אנחנו היטב זוכרים את כולן.
כי היו לנו סך הכל ארבע בנות בכיתה,
ולכן היה קל לרכל עליהן.
אך כעת, מכרסמת עצבות את הלב,
ואכן, באמת, זה כואב!
אך הנה, יש שביב של תקוה...
עוד נותרו מעט בנות ב"ערבה".
לפתע בגרו וגדלו —
בני "דרור" רק עכשיו זאת גילו.
ועם בוא הערב — שמה רצים.
בחדריהן — שעות על שעות הם רובצים.
כן, נותר עוד שביב של תקוה,
יש ברוך השם בנות ב"ערבה".

משירי "דרור" לחג המחזור
באדר תשכ"ו

אין כמו בארי עם ערב

לפי לחן "אין כמו יפו"

אין כמו בארי עם ערב.
אין כמו בארי בליל.
כשאנחנו, כל החברה,
פה משוטטים בטל.
בוא נלך עכשיו לסרט —
שם יושבים החברים.
אבל, כשאנחנו רק עוברים —
הם עלינו צועקים.

ככה זה בקיבוץ,
לחנך מאוד נחוץ.
כל חבר ודאי יסכים
להעיר לאחרים.

מעשנים להם סיגריות,
גרעינים הם מפצחים —
את הקליפות ואת האפר —
הם עלינו מפזרים.

שם גם מוטי המרכסיסט,
וחרובי המישקיסט,
אבינועם הפלח,
ואפרים המוצלח.

אין כמו בארי עם ערב,
כשצומחים כל הפרחים.
ואנחנו כל החברה,
אל המועדון הולכים
שם יושבים החברים־מה
וקוראים ספרות זולה.
אבל כשאנו מופיעים —
כל העסק כמו נבלע.

ככה זה...

לועסים הם את הוופלות,
כוס קפה הם מריקים.
בידיהם תמונות עירום, אך —
לראותם אינם מרשים.

שם גם מוטי...

אין כמו בארי עם ערב,
כשהענינים קולחים.
ואנחנו כל החברה,
אל האסיפה הולכים.

שם יושבים החברים־מה
ועוסקים בהשמצות,
אבל כשעולה סעיף תקציב —
הם גומרים זאת בשניות.

ככה זה...

בוריס — כאן סורג לו סודר.
בודא — שוב מדביק בולים.
דוד עברי והפרוסי —
נרדמים לסרוגין.

כאן גם מוטי...

אין כמו בארי בערב,
כשהחשכה ירדה.
והולכים כבר כל החברה —
לסידור העבודה.
שם יושב סדרן קצת לירי,
הגונח ורוטן,
אבל, כשאנחנו מבקשים
שבתות — הוא לא נותן.

ככה זה...

כל חבר ותיק נדחף כאן,
נעמד בראש התור.
ואותנו כך בשקט,
דוחפים הם לאחור.

שם גם מוטי...

אין כמו בארי הערב,
הזמן חלף במהירות.
ואנחנו — כל החברה,
מתקבלים לחברות.
פה יושבים החברים־מה
מקשיבים ברוב ענין.
אך ברור, כבר, שכולנו כאן —
חברים מן המנין.

ככה זה...

גם אנחנו התבגרנו,
ויודעים כבר לחנך.
הי! אתה!, קטן "חטיבניק"!
אולי תפסיק כבר לחייך!

כאן גם מוטי...

משירי "דרור" לחג המחזור
בארי, תשכ"ו

המנון למורים

לפי לחן "צ'ירי־בום"

בכתה ב' התחלנו עם מורה אחת נחמדת
וב־י"ב כבר מסיימים עם רשימה נכבדת.
פה ננסה למסור לכם סקירה קצרה, קולעת,
על כל אותם אשר ניסו קצת ללמדנו דעת.
צ'ירי בום...
גם יונה וגם אריה ומנוחה־אין־דומה־לה.
ושלוה, רינה ועדנה והמורה אראלה.
גם דיתה, שיבר ואברם, זאב עופר ורובר‌טו,
גם איתן וגם מיכאל וזמר־טוב ואטו.
צ'ירי בום...
חלפו שנים, בגרנו קצת ובמקצת החכמנו.
בכל הכשלונות כולם, — מורינו האשמנו.
כי כל מורה חדש וטוב, אולי בפעם האלף,
אותנו ללמד התחיל, כל התורה מאלף.
צ'ירי בום...
הן רק לפני שלוש שנים אלינו הוא הופיע,
וכמו פינוקיו בספור, אותנו הוא הקציע.
ראשי העץ המסכנים, דברי חכמה מלאנו,
הרי זה בוריס הנגר ש'התלבש' עלינו.
צ'ירי בום...
לבסוף תבוא על הברכה — צפרירה המטפלת,
אשר אותנו היא ליותה לאורך כל הדרך.
מרב טיפול ומסירות היא שכחה בינתיים,
כי אנו כבר גדלנו קצת, — איננו בני שנתיים.
צ'ירי בום...

משירי "תאנה" לחג המחזור
בארי, תשכ"ז

לבארי באהבה

לפי לחן "יש מקום" (קזבלן)

יש מקום רחוק, מקום נפלא,
ושדה ירוק על גבול שממה.
אילנות צומחים על גבול גינה,
וילדים רצים בכל פינה.
ביתי הוא שם נשקף לים,
ומדשאות שם, מטרות ושחק רם.
והלב ממש נמשך — נמשך לשם.

יש מקום נפלא, מקום רחוק.
מסביב — מטע ירוק,
במרכז, נישא אל על, מוריק —
זה מגדל מים, הותיק.
פנס ידריך אותך בליל,
וזוג צעיר לאור ירח מטייל.
יש מקום, אשר אליו נמשך הלב.

יש מקום נפלא, הרחק מכאן,
שם אבי, אמי, בונים ביתם.
שם הרוח חרישי ידום,
והאופק — שוב לבש אדום.
מה רבו הכסופים,
מבין עמדות ובין רובים מכודנים.
והלב — ממש, נמשך ממרחקים.

לכל מקום אשר אליו אנדוד —
ישנו מקום אשר בו לא אבגוד.
אותו, תמיד אשא עמי בלב,
יש מקום אותו אני אוהב.

משירי "ערבה" לחג המחזור

הפגישה

לפי לחן "אך פגישה שכזאת"

פה נשיר לכם הערב ; נא הקשיבו רבותי !
על פגישה אשר עוד תתקיים אי פעם.
ויהיו בה איה, שירה וכל יתר חברותי,
ויהיו גם יוסי חנה, — חי הרעם !

וודאי לשם יבואו נועה טלי וארנון.
וגם יונתן ונירה, יהודה אורי — בהמון.
ואולי, אך מי יודע, הנה הנה הם באים.
המקום, שמורת הטבע, צומת סעד־בארי.

פזמון :

זה רק פעם בכמה דורות.
מה נשמע, איך הולך ? אהלן !
את בית־הספר שכחנו מזמן.
כי תמיד כשקיבוצניק נפגש עם חבר
חנטרישים ובלב משהו מתעורר.
משהו מתעורר והומה מבפנים,
ושיחה מתחילה על אותם ענינים.

אורי ח., מה טוב שבאת. מה נשמע פה בדרום ?
— כך, לא רע, רק איה קצת מבולבלת
כל היום היא מדברת בלי הפסק על השויון.
השויון נגמר מזמן. . . — נו, מילא, מילא.

— מה נשמע ? ספרי לי ... אך עשי זאת בקיצור
— עד כמה שזה זכור לי, את סוג א' בדבור.
מספרים כאן על יהודה ; החליט כבר משפחה לבנות
— מה את שחה ומה יהיה עכשיו עם יתר הבנות ?

הו היו ימים אי פעם, עת עבדנו בפרדס.
איך מן העצים נדף, נדף הריח.
איך היו קבוצות של חברה. בתוכן כתת הדס,
ומראש סולם נפלנו — היה שמח. . .

איך אפשר שלא לזכור פה שעבדנו בזריזות
וזרמו אז המכסות בשיטת הקבלנות.
וודאי שלא שכחנו, זה ספור ישן נושן :
את כולנו הוא דפק אז, זה יצחקי הסדרן.

עוד נזכור ימים עברו ואותם הן לא נשכח.
אז היו ימים טובים, ימים של נחת.
למחסן בגדים הלכנו לבקש לבוש נוסף
אך קבלנו קצת ברד, (וגם מקלחת).

דבורה'לה היתה צועקת "לא בנורמה רבותי,
בזמני הלכו בחקי, חליפה אחת ודי !"
בואו חברה נסיים נא, עוד מעט יהיה כבר אור.
מה תרוצו ? — נו צריך כבר המסיבה הזאת לגמור.

משירי "הדס" לחג המחזור
בארי, תש"ל

הפריצות

לפי לחן "אדוני השופט"

כל ערב שישי קרוב לחצות
הן לא לכולם יש מה לעשות.
צריך לחפש אז עיסוק מסויים
לנוער עייף ומשועמם.

פזמון:
אדוני המזכיר, אדוני המזכיר,
אותנו חביבי צריך להכיר.
מעט הבנה, זה כל מה שנחוץ,
כאלה אנחנו — בני הקבוץ.

בערב אחד, הרעב קצת הציק,
חשבנו ש"ארטיק" בכלל לא יזיק.
רצינו לבדוק את מצב המקרר,
לפתע מולנו הופיע שומר.

אדוני המזכיר...

בבוקר אחד רטוב וגם קר,
עמדנו אל מול הכיתה של "צבר",
רצינו רק קצת את החום להגביר,
זרקנו מאתיים ביצים על הקיר.

אדוני המזכיר...

ב"רותם" רצו מסיבה לעשות
אז עמלו וטרחו ואפו עוגיות,
רצינו גם אנחנו לשמוח איתם,
אז העוגיות נעלמו ואינם.

אדוני המזכיר...

רק פסקו הקרבות, השתתקו תותחים,
התחלנו לאסוף כל מיני נפצים,
אך פעם רצינו לעשות איזה מפעל
הרמנו חצי בית־ספר אל על.

אדוני המזכיר...

איזה "טוס־טוס" מסכן עמד לו בצד,
רצינו שלא ישאר כך לבד,
לקחנו סיבוב מסביב למגרש,
עכשיו הוא עומד כבר שנה בגרז'.

אדוני המזכיר...

משירי "שיבולים" לחג המחזור
בארי, תשל"א

הצריף הרעוע

לפי לחן "התדע את הצריף הרעוע"

התדעו את הצריף הרעוע
הניצב מול חדר המורים?
התדעו, חבריה, לספר בגלל מה
כה רבים בקירות החורים?
זה שנה, שגרים בו החבר'ה.
סביב כוס תה, רכילות הם שופכים.
אך אומרים, כי מזמן, בצריפון הקטן,
אין דברים שבסוד נשמרים.

שם הורינו חיו די באושר,
כשהקימו את זה הקיבוץ.
ושכון ותיקים כבר עבר לבתים,
אך אותנו שיכנו בצריפים.
הם היו מדליקים נר כל ערב
לאורו הם בנו עוד צריפים.
אך היום, אם תחזור לאותו האזור
אז תדע — פה גרים הדפוקים!

כך עברו השנים בלי תוחלת.
כל כיתה בו שוכנה בתורה.
החולדות כבר בגרו, ת'שיטות הן פיתחו.
וגם ג'וקים צורפו לחברה.
מדי לילה חולדה מתקרבת —
ברדיפה אחריה נפתח.
אך לשוא רק נתקיף, מכיון שהצריף
הוא מבצר החולדות הותיק.

יש אומרים, שעדיין בכל ערב
מתאספת בצריף חבורה.
מתכוננת לשבור,
להרוס ולגמור
את הצריף הישן באזור.
בעוד שנים, לא יהיה צריף רעוע.
לא יגורו בו עוד "צברים".
ובמקום הצריפים יבנו פחונים,
והחבר'ה יהיו מבסוטים.

משירי "צבר" לחג המחזור
בארי, תשל"ג

שיר סיום

לפי לחן "מחר"

עכשיו, כשתמו כל המזמורים
והלחנים והשירים.
עכשיו, ביחד בין המלחמות
נוכל סוף סוף להתפנות.

פזמון:
לכל האור והיפה סביב:
לפרחים, לשמש, לשמים,
לחרציות ולשאר פרחי אביב —
לחבק עולם בשתי ידים.

אתמול, זכרנו רק את הרוחות
ואת הגשם והקור.
אתמול, כמעט שכחנו לקוות
לקול זמיר וקול התור.

לכל האור והיפה. . .

מחר, נקשיב לצחוק הילדים.
ואז, נדע כי יש מחר.
כי מה יכול להיות יותר תמים
מצחוק של ילד מאושר ? !

וכל האור והיפה סביב:
הפרחים, השמש, השמים,
החרציות ושאר פרחי אביב.
נחבק עולם,
כן, נחבק עולם !
עוד נחבק עולם —
בשתי ידים.

משירי "גפן" לחג המחזור
בארי, תשל"ד

עשרה בנים

לפי לחן "האמיני יום יבוא"

עשרה בנים הננו
ויש בנות — אנחנו שש.
צו גיוס כבר בידינו
ובנו אין להתבייש.

סובב סובב הולך הרוח
והוא לנצח לא יגמור.
ורק דבר אחד בטוח —
היום הזה שוב לא יחזור.

פ ז מ ו ן:
שיר מחזור, שיר נעורים !
יום גדול וחג נרגש.
נערות ונערים —
על סיפו של יום חדש.

האמיני יום יבוא.
יום יבוא — זה לא חלום.
עוד ינצו רימונים —
ואיתם יבוא שלום.

הן רק אתמול היה הילד
פעוט של אמא, בן שלוש,
בין לילה איך צמח לגבר —
היום גבה ממנה ראש.

הן רק שלשום קרא בספר
על מוצי חתלתול קטן.
וכבר בשטח בית הספר —
הוא מקטר עמוד עשן.

פ ז מ ו ן:
הו, הידד לבארי !
לרווחה אפשר לנשום.
המחזור העשירי
חג־סיום חוגג היום.

משירי "רימון" לחג המחזור
בארי, תשל"ה

כל יומון הוא חג

לפי לחן "יש לי יום יום חג"

אם ברצונך לדעת מה בבית,
אם נפשך קצת ברכילות חפצה,
אינך צריך לטרוח לו כזית,
כי ביומון את זאת תמיד תמצא.

פזמון:
יש לי יום יומון
כל יומון הוא חג
יש לי יום יומון
הללויה.

מי התחתן ומי עוד מחפש לו,
מי זה נסע ולא זכר לשוב.
אם מישהו אתמול כאן הסתובב לו,
היה זה בודאי אדם חשוב.

יש לי יום יומון...

האם אמיר שבר שוב את הטרקטור?
האם תקנו למנדוש את היד?
ולשכון החדש האם כבר בא התור?
והטיול לחו"ל, למי נועד?

יש לי יום יומון...

רכז בנין אומר כי כבר השלמנו
את המבנים מאה ומאה ושלוש.
אך בבתים החדשים שלנו,
הדיירים עושים לו חור בראש.

יש לי יום יומון...

ת'בנינים בונים פה בני דודינו,
ואחמד מרצף מקיר אל קיר
המתנדבים קוטפים את תפוזינו
וחוץ מזה אין לנו אף שכיר.

יש לי יום יומון...

את השמירה לקח הוא בידיים,
היה זה צבי אשר חיסל פה אי־סדרים.
וביומון כל יום או יומיים,
מכניס הוא חוקן למתפרפרים.

יש לי יום יומון...

משירי "רותם" לחג המחזור
בארי, תשל"ו

במלאות 30 לבארי
מפזמוני החג

חלפו שלושים שנה מיום עלותנו על קרקע הנגב ; שנים של עשיה ויצירה, של עליות וירידות. ובשנים הללו, לא חסרו השמחות והנחת כמו המשברים והאכזבות, אך תמיד התגברנו וידינו על העליונה.
היום באנו לעשות אתנחתא קלה, להשקיף קצת לאחור, בסיפוק ובנוסטלגיה ולשאוף אל העתיד באמונה ובתקוה ; ואף זאת, בשיר ובפזמון המוקדשים כולם לחג השלושים.

שיר התורנות

מלים: פוצ'ו
לחן: מימי

היה אפשר בבארי לחיות יפה ובכבוד
קצת לאכול, טיפה תרבות, בין זה לזה גם לעבוד,
אך מה עושים באספות ? / — הצילו ! איזה החלטות ?
המציאו תורנות לכל / היש אסון יותר גדול ?

קייץ גשם קור — יש תורנות
איציק, משה, רני, שרה, דות
כל אחד שותף אין הפקרות
רצים בתורנות...

בתורנות שמירה אחת היה גדעון גולני השומר
אז גדעון התקרב לבדוק פתאום שמע ז.. טרח ! כדור עובר
אז כל המשק התרגש / מזל שהכדור פיקשש.
וראובן סח: אני עוד חי / בגלל שהוא כוון עלי !

קייץ גשם קור...

רובה, פיג'מה ולישון בגן הילדים זה לא פשוט
אתה שוכב וכל ילדון אליך בא, אח ! איזו התנפלות !
ורק אפי לא ניזק / כי הוא ישן כל כך חזק
הבוקר בא הגן כבר ער / — הביטו ! אפי עוד נוחר...

קייץ גשם קור...

ויש גם תורנות קטיף, אסיף של איקסים בפרדס
היתה גם תורנות פריקה, אך היא פורקה — מזל !
— אך איזה נס !
חיסול של מסיבות, אסון ! / אני כל כך רוצה לישון
מתי תהיה גם תורנות / של יום מנוחה בקבלנות ?..

קייץ גשם קור...

י"א הנקודות

מלים: פוצ'ו
לחן: שי לביא

שנת תש"ז, מנדט בארץ, מוצאי יום הכיפור
משבעה כפרים בנגב שיירות יוצאות בטור
כוכבים צופים ברטט, בני קיבוץ בהנף יד
ותפילה על כל שפתיים שיצליחו במצעד
שיצליחו ויגיעו ההולכים שבשדות
כך התחילה ההיסטוריה של י"א הנקודות.

פזמון:
עשר נקודות ונקודה
היום זה נשמע כאגדה
תקומה, קדמה, כפר דרום
משמר הנגב, איזה חום
סופות אבק ולבטים
גלאון, שובל ונבטים
אורים
נירים
וחצרים
ובארי — מול מכרות הגפרית
איזה התנחלות פראית!
היום זה נשמע כאגדה
עשר נקודות ונקודה...

הציוד עבר ברכב רק לאור הלבנה
המתנחלים ברגל כל הלילה בלי שינה
כשתפס אותם השחר התרגשו כמו ילדים
כי ראו שצריף או שנים על הארץ כבר עומדים
הם המשיכו בלי לנוח לעבוד ולעמול
ובערב — האמינו! — עוד פרצו בשיר מחול.

עשר נקודות...

הם תקעו יתד בנגב ותקעו אותו עמוק
השלטון חרק שיניים וצעק: "מחוץ לחוק!"
הם דבקו לזה הנגב הצחיח והדל
וחשבו שנוף יפה ממנו לא קיים בכלל
הם מסרו לו את הכוח והרוח והדם
כי ידעו שכל הארץ, כל הארץ היא איתם.

עשר נקודות...

בלדה לברל כצנלסון

מלים: אודי

לפני תשעים שנה, בעיר בוברויסק נולד.
מיד ראו שלגדולות נועד.
דב ברל כצנלסון, זה היה שמו —
אך הכל קראו לו ברל, ותו לא.
אביו היה סוחר וציוני משכיל
אך ברל לציון רצה להעפיל.
את רעיון אוגנדה על הסף שולל
ומועדות פניו — לארץ־ישראל.

בחור נמוך קומה, שחרחר ומקורזל,
ובכיסיו צרורים רק שלוש מאות רובל.
בחופה של יפו מציג את כף רגלו,
אבל בטרם ברל נוטה את אוהלו
ביומנו כותב חיש קל, בחיפזון:
"בשבילי ברור, זהו החוף האחרון".

ברל, הו ברל, הס מלהזכיר.
שמך אינו חרוט פה על גבי הקיר
רק בלכסיקון של הישוב
אם פותחים, רואים שזה כתוב:
כהן, כספי, כץ וכצנלסון דב.
הנה מצאנו אפור על גבי צהוב:
"בשנת תש"ז על שמו נוסד
בארי, הקבוץ המאוחד".

יפו, פתח תקוה, משם לעין גנים.
רעב ללחם ועודר בפרדסים.
ליל שבת, אצל א.ד. גורדון מתוכחים
ברנר וברל בלהט חלוצים.
לגליל, לסג'רה עולה בשנת תרע"ב.
וכאן לראשונה על סוס לומד לרכב.
בקבוצת כנרת נקשר לאדמה,
ואז הוא כבר מנהיג, מורה של התנועה.
קונגרס רודף קונגרס, ועידה את ועידה.
וברל את דרכו כובש בסערה.
כי שם לו מטרה, קדושה היא לו מכל —
לאחד מיד את מפלגות השמאל.
ואם תרצו לדעת, לברל יש הזכות
בהקמת אחדות העבודה וההסתדרות.

ברל, הו ברל, הס מלהזכיר.
שמך אינו חרוט פה על גבי הקיר
רק בלכסיקון של הישוב
אם פותחים, רואים שזה כתוב.
כהן, כספי, כץ וכצנלסון דב.
הנה מצאנו אפור על גבי צהוב:
"בשנת תש"ז על שמו נוסד
בארי, הקבוץ המאוחד".

כך ברל בשער עומד ומוכיח
בזכות המבוכה ובגנות הטיח,
נגד הקולקטיביות הרעיונית,
רק למען העשיה העברית.
ויחס מיוחד אצלנו עוד שמור,
לערכים של דת בראש חיי הציבור.
"מדוע לעבוד דוקא ביום כיפור?
האם מברית מילה חבר קיבוץ פטור?
וכשפרץ ויכוח אודות החלוקה,
ברל עם אנשי הארץ השלמה.
את "המשביר" ו"קופת חולים" הוא מייסד
עתון "דבר" וספריה של "עם עובד".
עתה נודה: היה מלך בלתי מוכתר,
מנהיג גדול. היטיב לראות את המחר.

ברל, הו ברל, בוא והכנס.
דמותך היום אנו נושאים על נס,
כי בלכסיקון של הישוב
פתחנו, ראינו שם כתוב:
כהן, כספי, כץ וכצנלסון דב
הנה מצאנו אפור על גבי צהוב.
כאן היום מלאו שלושים שנה
לקיבוץ אשר נושא שמך.

לטיול יוצאים היום

מלים : אודי
לחן : מימי

ילדים הקשיבו נא
לטייל יוצאים היום
כובעים על הראשים
זה מגן מפני החום
ובתיק תשימו נא
שתי פרוסות ועגבניה
מימיה עם מיץ אדום
ותאמרו יפה שלום.

פזמון :
כל אחד
צועד נפחד ללה לה לה
הגננת תני לי יד לה לה לה
אם עליה לא ישמור לה לה לה
יסתפק הוא בסינור לה לה לה.

אל הרפת והלול
בשמחה רבה נרוץ
במתבן מחבוא חלול
נכנס כי זה נחוץ
ונגש לראות ת'פר
אוי חבל הוא כבר גמר
יש דבר אותו נאהב
חופן של אבקת חלב.

כל אחד...

שם רחוק זה בית־השיך
מה שבו לא מגלים
אם תשאל רק נחייך
שם פשוט יש אווזים
ומכאן ישר נוביל
למקום בלתי רגיל
לא לנשום רק טיפ טיפה
זהו ואדי האשפה.

כל אחד...

הקיבוץ קצת מתגמד
רק רואים את האסם
פה האשל הבודד
אחריו סוף העולם
יללה תני ת'סמרטוטים
יש מלן של סברסים
אך לשוב אנו רוצים
להוציא את הקוצים.

כל אחד...

אל הגן הנה חזרנו
נרוקן את הכיסים
אוצרות רבים אגרנו
לטאות ושבלולים
ועכשיו להתקלח
איזה ילד שם בורח !
ובצד המטפלות
למה הן כה עיפות ?

(על הבמה להקה של חברים ותיקים המיצגים את המימסד.
מטפלת (מצד הבמה):
חברים! זה למעלה מחצי שנה שאין לנו מרכזת
לגיל הרך. איפה נשמע דבר שכזה? — קיבוץ בלי
מרכזת לגיל הרך...
אני מודיעה לכם שמצב הילדים בגיל הרך נעשה
קשה מיום ליום ואם לא יימצא פתרון לבעיה, אז...

שירה:
שבעה חודשים חלפו בלי משים
ואנו עדיין אותה מחפשים.
אשה כלבבנו, שעל שכם תקח,
תפקיד כה נכבד כמו ריכוז הגיל הרך.
ישבו וחשבו כל חכמי הקבוץ
מאין תגיע מהיכן היא תצוץ?
פה אחד אז החליטו, כתוב ומנוסח:
"נוציא לתפקיד מעובדות המטבח".
אין מתאימה כעובדת מטבח
היא תבשל את הגיל הרך.

הטבח (במבטא דרון־אמריקני):
רגע, רגע, זה לא בסדר ככה! אנחנו לשים קציצות
בקונבקטומט. אם לא בחורה עובדת בבשול,
כל הקציצות בקונבקטומט נשרפו...

כולם:
אוי ואבוי, לא ייתכן!..

שירה:
התכנסו חכמים לדון בשנית,
כיצד לעשות ועל מי להחליט?
לכל הן ידוע שכך אי אפשר;
הרי בתנור יישרף הבשר...
ימים ולילות טכסו הם עצה
היכן פתרון ואיה המוצא?
עד שקם אלימלך ואמר בערך כך:
"נגייס לבישול את איש המוסך".
איש המוסך רב פעלים
אין עוד כמוהו במטבחים!

מוסכניק:
נדמה לכם! אם לא תחזירו עובד למוסך, נפסיק
לתקן את האופניים במשק, כולל ה"הונדה" של
מרכז המשק.

כולם:
וי, וי... זה לא בא בחשבון... זה לא ייתכן...

שירה :
מצב שכזה הוא בלתי נסבל
וכל איש קבוץ הן מכיר את הכלל :
למרכז המשק גלגלים נחוצים
כמו שלשיר נדרשות הבי...

חבר :
(באמת חברים, מה זה אתכם ?).
ישבו חכמינו חיפשו שוב עצה,
כיצד ייחלצו כבר מזו הביצה ?
אך הנה כי מצאנו מוצא מן הסבך :
"איש מן הפלחה יעבור למוסך".
פלח, הו פלח הוא כה מוצלח,
הוא יצילנו מן המוסך.

פלח (**בקצב רגוע**) :
רבותי, זה הרי לא ייתכן. כל כך הרבה פלחים
כבר יצאו מן הענף. אם תמשיכו בקו הזה, את מי
נשלח ללמודים ? מה אתם רוצים שבגללנו יסגרו
את האוניברסיטאות בארץ ?

כולם :
זה באמת לא ייתכן... — זה יביא לאסון לאומי...

שירה :
קראו והזעיקו את כל הקבוץ,
לפני שחלילה יקרה כאן פיצוץ
הן לא ייתכן למודים להשבית
ושמא נביא לשואה לאומית...
נמשך הויכוח ביום גם בליל
מאין לפלחה יבוא הגואל ?
פה אחד אז החליטו, בראש די צלול :
"נוציא רק עובד אחד מן הלול".
הלול, הלול, זה לא תעלול,
הוא יחזירנו אל המסלול.

לולן :
חברה, השתגעתם ? .. אם אתם מוציאים גבר אחד
מהלול, כל הביצים תהיינה שוות ל... ל... ל..
לעשות מהן חביתות !!!

חבר :
אוי ואבוי אני שונא חביתות !..

שירה :
אוי, איזו צרה זאת, העסק חמור.
סגרנו ענין והוא עוד לא סגור.
טלאי על גב טלאי ניסינו לתפור,
אך טרם הצלחנו לסתום את החור.
ופעם נוספת ישבו חכמים,
לשקול ברצינות : מה עושים, מה אומרים ?
עד שצץ רעיון, הוא לגמרי לא רע :
"אותנו תציל -- המתפרה !"
תופרת, תופרת, טלאים היא תתפור,
היא את הלול שלנו תשמור.

תופרת :
רבותי ! איך אתם לא מתביישים ? עם פיגור כזה בעבודה, כשהאופנה משתנה בכל יום. לחברות אין מה ללבוש ואתם מוציאים עוד תופרת ?
מה אתם רוצים, שהחברות שלנו תלכנה ערומות ?

כולם (מסתירים את עיניהם, וקצת מציצים) :

שירה :
הו, שומו שמים וחס ושלום !
לאיש לא נתיר להלך כאן ערום.
אך מי כאן ימצא סוף כל סוף פתרון ?
ומי יחלצנו מזה האסון ?
ושוב מחפשים ודנים... לא לשוא. . .
הידד כי מצאנו, תאמינו אם לאו,
להיות תופרת אותה רק נקח,
זו המרכזת לגיל הרך.
מרכזת הגיל הרך,
תקותינו רק בך, רק בך...

בשבילנו זה בית

מלים: יגאל
לחן: ביימי

נוער עובד, הכשרת הצופים
אגודת פועלים, התישבות שיתופית
הקבוצה בגדרה, החלוץ מבבל
היסטוריה גדולה, ממש מבלבל

בשבילנו זה בית — לא פחות, לא יותר
וזה בעצמו את הכל כבר אומר.

בספרים הם קוראים לנו עוד נקודה
וכותבים על חלום שהפך לעובדה
ההורים עוד קוראים למקום — "מחנה"
אך אנחנו יודעים שזה לא משנה...

בשבילנו זה בית — לא פחות, לא יותר
וזה בעצמו את הכל כבר אומר.

"אנחנו החוד שלפני החלוץ"
"בשילוב הבנים — עתיד הקיבוץ"
"עבודה, הגנה ושלום", ובכלל
"גלגלי העולם חורקים שן במפעל"

בשבילנו זה בית — לא פחות, לא יותר
וזה בעצמו את הכל כבר אומר.

פועלי העולם אולי לא יתאחדו,
וכל התקוות הורודות יתבדו...
לגול את האבן אולי עוד נבצר.
אך הבית הוא בית - וזה העיקר...

בשבילנו זה בית — לא פחות, לא יותר
וזה בעצמו את הכל כבר אומר.

עריכה : בוריס, יצחקי
איורים : לילי אדלר (גרוסמן)
שערים ועיצוב גרפי : יגאל
נדפס בדפוס בארי